

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 9/2018

Říjen 2018

Kdo navrhl náš kód DNA?

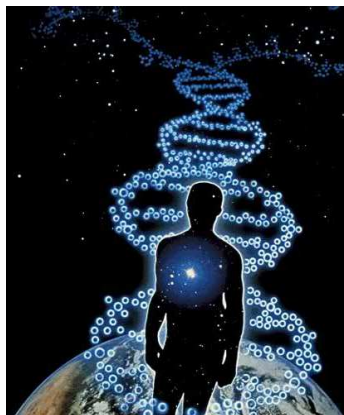
Ve vesmíru je mnoho znamení, které poukazují na existenci Boha. Jedním z nich je dokonale naprogramovaný kód DNA nacházející se v lidském těle.

V roce 2004 duchovní vůdce světového ateismu, filozof Antony Flew, veřejně vyznal víru v existenci Boha. Jak uvedl, jeho úkon víry byl završením dlouholetého hledání založeného na vědeckých poznacích. Jedním z nejpřesvědčivějších důkazů poukazujících na existenci Boha byl pro něj objev kódu DNA.

Geniální kód

V každé buňce našeho těla se nachází DNA jako komplikovaný systém uchování informací. V DNA, která je v našich genech, je obsažen kondenzovaný zápis informací. Lidský genom obsahuje tři biliony informací zapsaných v kryptografickém čtyřpísmenném kódu. Pokud bychom je četli rychlostí tři písmena za sekundu, na jejich přečtení bychom potřebovali 31 let. Nebo jiné srovnání: informace lidské DNA by naplnila tak dlouhou řadu knih, která by 500krát přesáhla vzdálenost mezi Zemí a Měsícem.

Geniální kód obsažený v lidské DNA ukazuje nekonečnou moudrost a inteligenci Boha-Projektanta. Pro intelektuální čestné vědce je dokonalý zápis informací v DNA zjevným znamením poukazujícím na

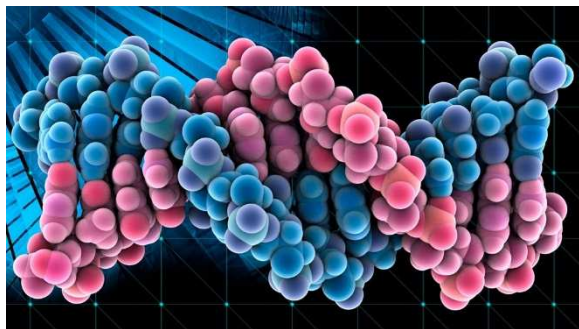
existenci Boha, Stvořitele celého vesmíru. Genetická informace může pocházet jen od inteligentní Bytosti. Sama hmota nemůže vytvořit ani kód, ani informaci. Informace nevzniká z hmoty v důsledku milionů let trvajících mutací a přirozeného výběru. Jediným zdrojem informací je mysl, inteligence.

Nezapomínejme, že informace obsažené v molekule DNA se od této molekuly odlišují. Molekula je jen jejich nositelem. Tyto informace jsou jako dokonalé programy nebo jako zapsané myšlenky, což svědčí o existenci inteligence, která je osobou. Části DNA nazývané nukleotidy tvoří logický celek a jsou navzájem spojeny jako písmena a výrazy v textu. DNA tedy svědčí o inteligenci. Informace, které jsou v ní obsaženy, nejsou ani hmotou, ani energií, tvrdí profesor Michael Behe.

Díky poznatkům o DNA profesor Flew pochopil, že ateismus nemá logický základ a je jen iracionální, slepou vírou v náhodný vznik života a celého vesmíru, který je harmonickým celkem fungujícím podle logických zákonitostí. Flew nazval snahu profesora Richarda Dawkinse vysvětlit původ života jako "šťastnou náhodu" "komickým úsilím".

Vědeckým výzkumem se dokázalo, že DNA je trojrozměrná, schopná vytvořit svou identickou kopii, ba že dokáže odhalit a opravit chyby ve své kopii. Bůh nás stvořil s kódem DNA obsahujícím enzymy, které ustavičně putují po DNA, hledají chyby, které je třeba opravit, ba vykonávají i velmi komplikované opravy.

Je vědecky potvrzeno, že lidský život začíná ve chvíli oplodnění jako jediná buňka velikosti tečky. V této buňce je zakódována informace, která bude řídit

proces vedoucí ke vzniku těla se 100 biliony buněk. Každá z těchto buněk je vybavena mimořádně komplikovaným mechanismem chemického fungování, který současná věda ještě nedokáže pochopit. Každá buňka má v sobě zakódovaný návod k obsluze, který určuje,

kde mají vzniknout jednotlivé části těla a jak mají fungovat. Každá buňka pracuje jako miniaturní město. Sto bilionů buněk, které tvoří lidské tělo, navzájem ideálně spolupracuje, tvoříc jeden harmonický živý organismus. Tato

geniální schopnost zakódována v buňkách nás vybízí žasnout a obdivovat velikost a moudrost Stvořitele.

Převratný objev

Jedním z největších vědeckých objevů začátku 21. století bylo identifikování posloupnosti všech nukleotidů lidské DNA, čili určení sekvence lidského genomu. Tento objev je výsledkem práce mezinárodního výzkumného týmu, který pracoval pod vedením profesora Francise Collinse.

Dne 26. června 2000 v Bílém domě ve Washingtonu tehdejší prezident USA Bill Clinton v přítomnosti vědců prohlásil, že se podařilo určit sekvenční DNA v lidské genetické mapě. Prezident tehdy řekl: "Bezpochyby jde o nejdůležitější a nejobjektivnější mapu, jakou kdykoliv lidstvo vytvořilo. Dnes se učíme řeč, pomocí které Bůh stvořil život. Pohled na komplikovanost, krásu a zázrak nejsvětějšího Božího daru nás naplňuje stále větším údivem" (The language of God, s. 2-3).

Profesor Collins zas tvrdí: "Poprvé jsme mohli nahlédnout do našeho návodu, který předtím znal jen Bůh. Bůh Bible je zároveň Bohem genomu. Je třeba ho ctít v katedrále, ale i v laboratoři. Vše, co stvořil, je majestátní, úžasné, komplikované a krásné" (tamtéž, s. 3).

Pro profesora Collinse byl objev sekvence lidského genomu převratnou vědeckou událostí, objevením nejobjektivnějšího ze všech textů a zároveň příležitostí poklonit se Bohu. Podle profesora je víra v Boha mimo jiné rozhodnutí rozumu, protože mezi vírou a vědou neexistuje konflikt: "Být přísným vědcem a věřit v Boha, který se osobně zajímá o každého člověka, si navzájem neprotiřečí. Doménou vědy je zkoumání přírody. Doménou Boha je duchovní svět, realita, kterou nelze zkoumat pomocí vědeckých metod a popisovat vědeckým jazykem. Je třeba ji zkoumat srdcem, myslí a duší, přičemž rozum si musí najít cestu, jak obsáhnout obě tyto reality" (tamtéž, s. 6). Nezapomínejme na to, jak zázračně jsme stvořeni, a chvalme Svatého a Nejvyššího každým svým skutkem a myšlenkou.

Oslavujme Boha a milujme Toho, který nás povolal k životu. Jediná síla, která deformuje a ničí zázračnou harmonii a krásu stvoření, je vědomě a dobrovolně spáchaný hřích. On je příčinou největších lidských tragédií a neštěstí. Trhá životodárné pouto lásky s Bohem a s lidmi, ničí lásku, vede k ztročení zlými duchy a v konečném důsledku k totálnímu egoismu, čili k věčnému zatracení. Hřích je tedy hoden nenávisti a je třeba se od něj osvobodit tak, že ho vyznáme Ježíši ve svátosti pokání. Zde zakusíme zázrak Božího milosrdenství, odpuštění hříchů a obnovu krásné harmonie a Boží podoby v nás.

(podle Milujte sa)

Církev je zde pro evangelizaci

Pokud se naše náboženství změní na to, že se chceme mít dobře, pomodlit se, mít dobré společenství s věřícími, a ještě, aby nám farář něco hezkého řekl, tak to, co je obsahem křesťanství se úplně ztratí. Neboť Pán nás pozval k tomu, abychom to, co jsme od něho přijali, odevzdali druhým. To jsou misie, které nemusí být nikde daleko, ale jsou úplně blízko.

Dne 22. října 2017 během misijní neděle se v romském pastoračním centru

v obci Sol' slavila sv. liturgie, která byla vysílána TV LUX. Liturgii slavili kněží vyčlenění pro službu v romských komunitách v rámci Prešovského arcibiskupství a zúčastnili se na ní Romové z více obcí Vranovského, Bardejovského a Staroľubovnjánskeho okresu. Přiná-

šime vám podstatnou část z kázání, které během ní odeznělo.

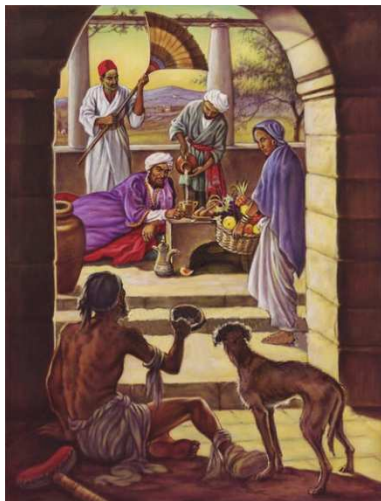
I náš postoj k bohatství...

Dnes jsme se setkali, abychom uctili Pána a poděkovali mu za blahoslaveného Zefirína Jiménez Mallu, romského muže, který se nebál obětovat svůj život za Ježíše a položit ho za jednoho kněze během španělské občanské války. Přišli jsme také poděkovat za to, že Pán dává milost romskému lidu. On nám dává milost pro to, abychom se obrátili, abychom mohli kráčet dál a žít čistě, svatě, v pokoji a mohli se radovat ve svých rodinách a v Církvě.

Muž z příběhu o boháči a Lazarovi (srov. Lk 16,19-31), který jsme tuto neděli slyšeli, byl bohatý člověk. A určitě to, že měl bohatství a hojnost mohl pokládat za Boží milost a přízeň za to, že se o něj Bůh stará. A přece, jak jsme mohli slyšet v evangeliu, není to vždy tak, jak se to na první pohled zdá. Určitě to není špatné být bohatý a mít peníze, dům, auto apod. Důležité je to, jaký máme postoj vůči bohatství a majetku. A vůči bohatství a majetku mohou mít špatný postoj stejně bohatí i chudí lidé. Často tyto nesprávné postoje máme i my.

...určuje naši věčnost

Boháč se dostal do pekla. Naše vlastní náboženské představy nás někdy přesvědčují o tom, že peklo není, nebo že nám nehrozí. Mnohokrát je nám příjemné poslouchat, že Bůh nás miluje a přijímá – což je důležité slyšet, vědět a zažívat. Ale na druhé straně to, co vnímáme a rádi posloucháme je jen ta příjemná stránka. A už nechceme slyšet o tom, že je tu peklo, a že nás může něco postihnout i v tom špatném smyslu. Vždyť boháč nic tak špatného neudělal, a přece šel do pekla. Jen hodoval, jen se měl dobře. Mohli bychom říct, že je to tvrdá řeč. Ale na konci příběhu, když boháč prosil Abrahama za své bratry, aby se nedostali do pekla, neboť žili podobně jako on, dostal tuto odpověď: "Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají ... Pokud neposlouchají Mojžíše a Proroky, neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých." (Lk 16,29.31) a my víme, že když nebudeme poslouchat "Mojžíše a Proroky" tedy respektovat věci, které nám říkají Boží lidé (například letos máme 100. výročí fatimských zjevení, během nichž Panna Maria vyzývala lidi na pokání), můžeme dopadnout podobně.

My dnes žijeme v klidných časech. Je nám dobře. Někdy máme více, jindy méně. Ale když si řekneme pravdu – peníze vždy byly a budou a nikdy nebyly a nebudou. A přece v našich touhách je mít se dobře a mít blahobyt. Mít se tak, že nikoho nepotřebujeme a je nám výborně. Boháč v jiném Ježíšově podobenství řekl: "Toto učiním: strhnu své sýpky a postavím větší a tam uložím všechno obilí i ostatní majetek." Pak si řeknu: "Duše, máš velké zásoby na mnoho let. Odpočivej, jez, pij a vesele hoduj!" Ale Bůh mu řekl: "Blázne! Ještě této noci zemřeš, a co sis nashromáždil, čím bude?" Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady, a před Bohem není bohatý." (Lk 12,18-21) Bůh nám chce dát dobré věci, ale kdo ví, jak se na nás dívá, když někdy takto toužíme po majetku.

Sbírání pokladů v nebi...

Byl tam i chudý Lazar – člověk, který se toužil nasytit z odpadků z boháčova stolu, a nic se mu nedostávalo. Máme všeho nadbytek: mnohokrát vyhadzujeme věci a kupujeme zbytečnosti, ale když se podíváme na chudé kolem sebe, mnohokrát jimi pohrdáme – a to je něco, co nás z Božího království a záměru vylučuje.

V naší společnosti jsme si zvykli stále plakat, že máme málo. Když někdo řekne, že má dost a hodně, považuje se za bohatého. Mnohokrát jsou naše debaty a přemýšlení o tom: ještě toto bychom chtěli, to nemáme a toto potřebujeme koupit. Tak jsme se naučili přemýšlet způsobem tohoto světa. Ale kdo přemýšlí způsobem: a co ještě mám přidat do toho pokladu v nebi v Božím království, jak si tam mám sbírat ty poklady, které Bůh chce, abych tam měl? Mnohokrát se necháváme tak oklamat a dostat, že náš život je jen o tom, abychom si vydělali peníze a něco si koupili. A pak šli spát a šli do práce. A tak nám utečou roky a přijde stáří, a když se podíváme dozadu, pomyslíme si: Toto byl život? Samozřejmě, je důležité pracovat, ale ještě důležitější je, jaký je náš vnitřní pohled na to, co a proč dělám. A tomu nás učí Pán Ježíš.

...přes mise k "Lazarům"

Dnes, když je misijní neděle, nás Církev zve k tomu, abychom pamatovali na ty, kteří ještě neznají Ježíše Krista. Misie se nám spojují s Asií nebo Afrikou, ale popravdě, tam je větší duchovní probuzení než v Evropě. A tak si myslím, že v této době je aktuální pozvání k misiím v našem okolí, abychom měli srdce pro to, že lidé v našem blízkém okolí potřebují Ježíše. Jestliže se naše náboženství změní na to, že se chceme mít dobře, pomodlit se, mít dobré společenství s věřící a ještě, aby nám farář něco hezkého řekl, tak to, co je obsahem křesťanství se úplně ztratí. Neboť Pán nás pozval k tomu, abychom to, co jsme od něj přijali předali druhým. To jsou misie. Nemusí to být někde daleko, ale úplně blízko. Často zakopáváme o lidi, kteří nás vůbec nezajímají, kteří neslyšeli o Ježíši, ale jsou daleko od Boha a Církve a je nám to jedno. To je špatný postoj, a je jedno, jestli ho má Slovák nebo Rom. Je to postoj boháče, který si nahromadil a říká si: Už vím, už mám, už se modlím, sleduji TV LUX. Ale je důležité, abychom uměli dát Kristovo bohatství těm, kteří jsou v duchovním smyslu jako Lazar, který čekal, že mu spadne alespoň kousíček z boháčova stolu.

Naše bohatství může být tedy různé a Pán nás zve, abychom přehodnotili svůj postoj – i ten náboženský. Církev musí vycházet ze svého nitra a nemůže být uzavřena. Když jsme sem přicházeli, byla jemná mlha a Bůh chce tuto mlhu odfouknout, aby vyšlo slunce. My často žijeme v "mlze" svých náboženských představ a Pán chce zafoukat, aby vyčistil tuto "mlhu", abychom najednou viděli dál než na svůj nos. Abychom viděli na lidi, kteří jsou mlze, na které potřebujeme myslet, dostat se k nim a modlit se za ně. Je to odpovědnost nás věřících: modlit se za ty, za které se nikdo nemodlí. To, že jsi tu jako věřící, je díky tomu, že se někdo za tebe modlil, přišel k tobě a udělal něco pro tebe.

Pokud necháme Lazarovo být Lazarovým a zůstaneme boháči ať na hmotné nebo duchovní věci, pak nás dobrá budoucnost nečeká. Je to jasné pozvání od Pána:

neboj se ztráct, neboj se vidět druhé kolem sebe, neboj se vyjít a učinit krok,

neboj se překonat své předsudky, neboj se odmítnout svou pohodlnost. Naše standardní touhy po blahobytu, po tom, abychom dobře trávili čas před televizí u kávy, jsou fajn a patří k životu, ale nesmí překrýt to, k čemu nás zve Pán: abychom tu nebyli pro sebe ale pro druhé.

Když přišla Panna Maria k Alžbětě, modlila se a říkala: "Pán sesadil mocné z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou." (Lk 1, 52-53) Pán se chce o nás starat a dát nám radost. Často vyprávím o tom, že Církev se umí velmi radovat, ale něco k té radosti potřebuje, aby se mohla opravdu velmi radovat. Církev potřebuje vidět lidi, kteří se obrátí. Církev potřebuje žít z toho, že evangelizuje a přicházejí k ní noví lidé. Největší radost Církve je tehdy, když dovolíme druhým lidem přijít k nám a poznat Ježíše. Pro ně, i pro nás to bude radost. A já vám i celému Slovensku přeji a žehnám, abychom tuto radost okusili i trvale prožívali. Zveme i vás, abyste se modlili a přimlouvali za misie mezi Romy na Slovensku. Je to důležité a potřebné. Modlete se za nás kněze i laiky, kteří jsou na čele voje, který má jít a přiblížit se k lidem, kteří ještě nepřišli domů k Otci do Církve.

(podle Rómská Samária)

Třetí věk – odkrývání tajemství

Život každého člověka se projevuje v postupném odkrývání tajemství. Ve chvíli, kdy si začíná uvědomovat svou existenci, začíná si klást i různé otázky.

S přibývajícím věkem se dětské otázky mění na závažnější a rozhodující pro život. Patří mezi ně například otázky: Jaké bude moje životní povolání? Prožiju svůj život v manželství nebo ve svobodném stavu? Jaká bude moje rodina? Kolik budu mít dětí? Co bude z dětí? Jaká bude moje životní úroveň? Na kterém místě prožiju svůj život? Jaké trápení mě v životě čekají? Jak dlouho budu žít? Jak dlouho bude žít můj manžel nebo manželka? Kdo se o mě

postará ve stáří? S jakou nemocí budu končit svůj život? Kde mě pohřbí? Co mě čeká po smrti?

Ve stáří je již mnoho z těchto tajemství odkryto. Člověk má za sebou několik desetiletí života a ví, jak dopadly odpovědi na jeho životní otázky, které si kdysi kladl. Hodnocení minulosti je rozdílné u každého staršího člověka. Jsou však dva základní postoje, které platí pro všechny. Někdo děkuje za všechno, co v životě prožil, a je spokojen se svou minulostí. Možná v rozhovoru řekne, že život byl hezčí, než sám předpokládal. A že kdyby se znovu narodil, znovu by chtěl takto prožít svůj život. Jiný řekne, že jeho život byl velmi těžký, že vše dopadlo jinak, než si představoval a toužil. A vzpomíná na všechna trápení, které provázela jeho život, a řekne, že kdyby se měl znovu narodit, nechtěl by už prožít takový život.

Hodnocení minulosti neděláme jen jako lidé, ale i jako křesťané. A hodnocení je jiné u toho, kdo žil jako věřící a jiné u toho, kdo žil jako nevěřící. Věřící křesťan odkrývá a prožívá životní tajemství ve spojení s Nejsvětější Trojicí. Jeho pohled do minulosti by měl být i pohledem na to, jak s Bohem zvládal uskutečňovat odpovědi na životní otázky. Zda se podobal na moudrého stavitele z Ježíšova podobenství, který postavil svůj dům na skále nebo na hloupého stavitele, který postavil svůj dům na písku. (viz Mt 7,24-27; Lk 6,47-49) Neboť každý starší člověk dosvědčuje, že různé "přívaly" působily na jeho život. Ale ne každý dosvědčuje, že "přívaly" dokázal zvládnout. Jsou tací, kteří vydávají ve stáří nejkrásnější svědectví o tom, co pro ně znamenala víra. Nemluví o tom, že měli bezproblémový život, ale o tom, že s Bohem všechno zvládli. I to, co se jim zdálo zpočátku nezvládnutelné, co v životě vůbec neočekávali, i to nakonec přijali jako Boží vůli, jejíž smysl časem pochopili. Jiní starší lidé nemohou nabídnout takové svědectví. Pokládali se sice za křesťany, ale víra neměla podstatný vliv na jejich život. Chtěli "postavit" mnoho domů, které se jim však zhroutily, protože byly postaveny pouze na jejich vlastních silách. Možná se jich dotýká příběh, který se mluví o jednom perském šáhovi. On si zavolal tři největší mudrce a dal jim těžkou otázku: "Co je největším neštěstím v životě?" První odpověděl: "Největším neštěstím je být nemocným". Druhý odpověděl: "Největším neštěstím je být starým". Třetí odpověděl: "Největším neštěstím je mít smrt před očima a pocit promarněného života". Nejmoudřejší byla třetí odpověď.

Mnoho starších lidí má přání, aby zanechali po sobě nějaké dědictví a aby už během života viděli pomník nad svým hrobem. Tato přání nemusí vycházet z

zlého úmyslu, ale pro křesťana nepatří k těm nejhlavnějším. Ježíš od nás žádá, abychom zanechali po sobě jiné dědictví a jiný pomník. Nejsou to ani peníze, ani mramor. Je to dědictví lásky, ze kterého křesťan během života postavil ten nejkrásnější pomník. A tak, jak je to s vírou, tak je to i s láskou. Jedni si postavili pomník ze skutků lásky, jiní jen z kamene. Pokud by mohli staří lidé napsat o svém životě knihu jako dědictví a dar pro mladší, jaké by to byly knihy? Byly by na jednotlivých stránkách zaznamenány skutky, které svědčily o lásce a odpuštění nebo o nenávisti a zradě? Pokud si nás jednou Bůh povolá, tak nejhodnotnější a nejkrásnější, co může po nás zůstat, se nazývá láska. Stáří však není definitivním a neměnným stavem člověka. V dnešní době, kdy umírá předčasně mnoho mladých lidí, je stáří ještě větším darem než v minulosti. A dar stáří je třeba i nadále zvelebovat. Poučen životem může starší člověk ještě plněji a radostněji prožívat radost z víry a lásky. Ale stejně poučen životem může ještě hodně změnit ve víře a lásce. To tehdy, když v produktivním věku člověk nežil s vírou a láskou. Ještě i ve stáří se dá postavit "dům na skále". Vždyť je to jedno z nejkrásnějších poselství evangelia, že milovat Boha a bližního není nikdy pozdě.

Co očekává Církev od lidí třetího věku? Papežská rada pro laiky vyjádřila přání Církve v dokumentu s názvem: Důstojnost starého člověka a jeho poslání v církvi a ve světě. Dokument zmiňuje některá charismata stáří.

První je nezištnost. Staří lidé mají přinést do světa, kde se vše hodnotí podle výkonnosti, nezištnou lásku, která nedívá jen na své dobro, ale i na dobro bližního. Je to charisma, které je vyjádřením životního postoje a zkušenosti, že svět neposouvá dopředu jen aktivita ale i добрota srdce. Starší člověk by neměl prožívat své období v tvrdosti srdce a v hrabivosti, nejednou i vůči svým nejbližším. Vždyť právě rozumní staří lidé říkají mladým lidskou zkušenost: nic si z tohoto světa nevezmeš na druhý svět.

Druhým je paměť. Dnešní doba potřebuje lidi, kteří jí pomohou neztratit smysl pro minulost, která je vždy poučná a potřebná pro novou generaci. I když mladí lidé neradi poslouchají, "jak to bylo kdysi", přece potřebují znát své kořeny.

Pokud starší lidé rozumně a s klidem vyprávějí o minulosti, pokud nemluví jen o tom, jaké to bylo kdysi dobré a dnes je všechno špatné, pokud chápou i život mladé generace, pak se nemusí obávat, že je nikdo nebude poslouchat.

Třetím je zkušenost. Dnešní staří lidé prožívají svůj život v silném informačním prostředí. "Vyprávění" s televizorem a internetem se pokládá nejednou za důležitější než rozhovor s člověkem. Nenahradí však životní zkušenost. Neboť

právě ona spočívá ve formování základních životních principů, které jsou platné v každé době. Na nich může a musí budovat i dnešní moderní civilizace. Pokud by je odmítla, byla by "tělem" bez kostí, "domem" bez základu.

Čtvrtým charismatem je vzájemná závislost. Staří lidé často zmiňují, že když nebyly televizory, lidé se setkávali a žili bohatým společenským životem. V dnešní době se těžko smířují s tím, že nikdo nemá na druhého čas. Ale i dnes jsou to právě oni, kteří mohou pomáhat obnovovat mezilidské vztahy, zvláště rodinné. Pokud jsou svým stářím přitažliví pro prostředí, ve kterém žijí, pro své děti, vnuky a pravnuky, tak i oni budou mít zájem vytvářet s nimi široké rodinné společenství.

Pátým je ucelenější pohled na život. Poslední zmiňované charisma má pomoci společnosti, aby jedinci neměli jednostranný pohled na život. Jen shon, jen práce, jen majetek. Starší lidé vědí, že k životu patří i mravní a náboženské hodnoty. Vyjadřují to moudrostí: "Bez Božího požehnání marné jsou naše namáhání". K tomu přidávají takové ctnosti, jakými jsou rozvážnost, trpělivost a moudrost.

Zmiňovaný dokument mluví také o nejvhodnějších svědectvích, které mají staří lidé vydávat v Církvi. Patří mezi ně charitativní činnost, apoštolát, pomoc při liturgii, vytváření malých společenství, příklad modlitebního a rozjímavého života, svědectví nesení křížů nemoci a utrpení. Možná si to prostředí ani dostatečně neuvědomuje, že jsou to někde právě staří lidé, kteří jako by udržovali božskou atmosféru v něm.

Často bohužel jsou v rodinách jediní, kteří žijí s Bohem a mluví o Bohu, Kdo ví, kolika skromným babičkám, sedícím v neděli na mši sv., se rodinní

příslušníci při nedělním obědě přátelsky nebo cynicky vysmívají? Kdo ví, jak oni statečně brání svou víru? Kdo ví, kolik lidí se právě zásluhou jejich obětavého utrpení obrátilo k Bohu? Kdo ví, kolik finančních prostředků právě oni obětují pro farní společenství? Jubileum lidí třetího věku je i jubileem jejich dětí a dalších rodinných příslušníků. Mohou se s nimi radovat všichni, kteří zachovávají čtvrté Boží přikázání: Cti otce svého a matku svou. Všichni, kteří pokládají své rodiče a prarodiče za "poklady", kterých si váží. Ti, kteří si hluboce uvědomují, že jednou budou i oni staří, a věří, že jim děti splatí jejich lásku, jak ji oni splatili láskou svým rodičům. Každý, koho se to týká, by si měl položit otázku: když budu jednou starý, chci, aby i moje děti měly ke mně takový vztah, jaký mám já ke svým rodičům? V upřímné odpovědi je skryté všechno.

Ve stáří již není mnoho otázníků. Už nečekají tajemství na odkrývání. Už zbývá jen jedno tajemství: jak dopadne moje setkání s Bohem? Svatý

otec Jan Pavel II. se na konci dopisu starším lidem modlí: "Pane dej, abychom s láskou přijali tvou vůli a den za dnem vkládali sebe do tvých milosrdných rukou. A když nastane okamžik definitivního "přechodu", dej, ať ho prožíváme v hlubokém pokoji, bez nářků za tím, co zanecháváme.

Když ses sebou po dlouhém hledání setkáme, nově najdeme každou opravdovou hodnotu, kterou jsme zakusili zde na zemi, spolu s těmi, kteří nás předešli ve znamení víry a naděje. A ty, Maria, Matko putujícího lidstva, pros za nás nyní i v hodině naší smrti. Zachovej nás neustále v těsné blízkosti Ježíše, tvého milovaného Syna, Pána života a slávy. Amen!"

(podle Velké jubileum)

Růženec – záchrana pro lidi a svět

Růženec je po staletí výjimečnou modlitbou, o jejíž účinnosti svědčí mnohé milosti, zázračné Boží zásahy, obrácení a uzdravení. Panna Maria, světci a církevní učitelé povzbuzovali k modlitbě posvátného růžence, jejíž moc se zvláštním způsobem projevila ve 20. století.

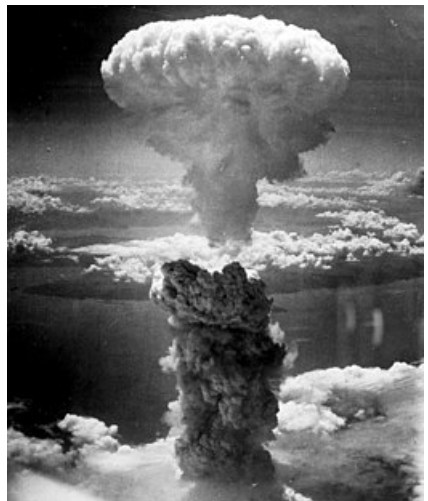
Ve světle uplynulého 100. výročí fatimských zjevení ještě jednou připomeňme a zamysleme se nad tím, jak obdivuhodně růženec zachraňoval jednotlivce,

společenství a národy, kteří se ho modlili, přičemž měnil průběh dějin a chránil svět před globálním zničením. Růženci vděčíme za zázrak na Visle, za zázračné osvobození Rakouska zpod sovětské okupace v roce 1955, za klidný průběh revoluce na Filipínách v roce 1986 a za pád komunismu. Velmi výjimečné jsou však dva zázraky, které se udály na místech úplně zkázy.

Chrání před atomovou bombou

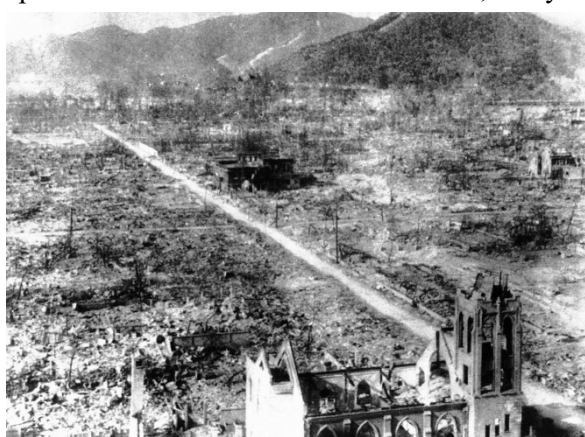
Ráno 6. srpna 1945 spadla na Hirošimu první ze dvou atomových bomb, které Američané shodili na Japonsko. Bomba vybuchla nedaleko kláštera jezuitů – jen o osm ulic dál. Tuto událost si velmi dobře zapamatoval tehdejší představený řeholní komunity p. Hubert Schiffer SJ. Právě skončil mši a sedl si k snídani, když vtom vším otrásl mohutný výbuch. "Bylo to úplné překvapení. Najednou v okamžiku bylo kolem mě nesnesitelné světlo a záře, která svou intenzitou oslepovala. Nebyl jsem schopen dívat se ani přemýšlet. Na chvíli bylo vše nehybné ... Vtom se vzduch naplnil hrozným výbuchem s jediným bleskem. Neviditelná síla mě zvedla ze židle, vyzdvihla mě do vzduchu, zatřásla mnou, mlátila mě, točila mnou "dokola" jako lístkem v podzimním

větru. Vtom zhaslo světlo. Všude byla najednou tma, ticho a nicota. Byl jsem při vědomí, protože jsem se snažil uvažovat, co se mohlo stát. Hmatal jsem prsty kolem sebe v totální tmě, která mě obklopovala ... Tehdy jsem zaslechl svůj vlastní hlas. Byla to nejděsivější zkušenost, která mi dosvědčila, že žiji, a přesvědčila mě, že došlo k hrozné katastrofě" (cit. dle Laszewski W. Všechno o růženci, který může všechno, s. 288-289). Výbuch přežilo celé osmičlenné společenství řeholníků. Jak je to možné, když v okruhu půl kilometru od epicentra výbuchu zahynuli všichni obyvatelé Hirošimy? Výbuch přežili ještě dva další lidé, kteří však zanedlouho nato zemřeli na následky ozáření. Ba co víc – budova jezuitského kostela nebyla při výbuchu poškozena, přestože okolní budovy se zhroutily. Po takové velké dávce radioaktivního záření by měli všichni jezuité do dvaceti dnů zemřít, "zatímco všichni se do konce svého dlouhého života těšili dobrému zdraví. Pro vědce je to nevysvětlitelné. Američtí odborníci vyšetřovali patera Schifferra více než 200krát ve snaze najít odpověď, jak je možné, že výbuch přežil" (tamtéž, s. 290). Přitom chtěli najít "prostředek, který by lidi ochránil před následky atomového výbuchu. Nebylo však nic jiného kromě toho, co jim jezuita ustavičně opakoval: „V tom klášteře jsme se každý den modlili růženec. V tom klášteře jsme žili podle Fatimského poselství“ (tamtéž, s. 290).

Prorocký výrok svatého Maxmiliána Kolbeho

Druhý atomový útok, který postihl Japonsko, nastal jen dva dny po zničení Hirošimy. Američané nyní zacílili na Nagasaki. I tam se nevysvětlitelným způsobem zachránil klášter františkánů, který dal postavit svatý Maximilián

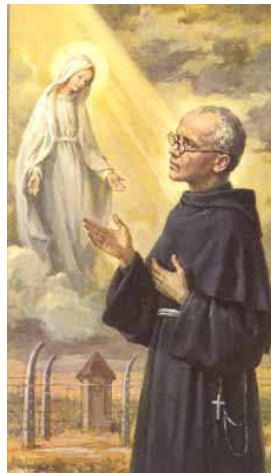

Maria Kolbe. Když přišel v roce 1930 do Japonska, dostal od biskupa pozemek, na kterém mohl postavit klášter. Jeho společníci se ho však snažili přesvědčit, aby klášter postavil na jiném místě, protože pozemek se nacházel na strmém svahu těžko dostupného vrchu Hikosan. Bylo to dávné pohřebiště křesťanských mučedníků, vzdálené od lidských

obydli a hustě zarostlé. Alternativou k němu byla městská Část Urakami, která se nacházela u zátoky, a žilo v ní 15 000 křesťanů. Kromě toho se zde nacházel v té době největší křesťanský chrám na Dálném východě – Katedrála Neposkvrněného početí Panny Marie. Ani toto však pátera Maxmiliána nepřesvědčilo, aby změnil názor. Když si podíval na Urakami, řekl: "Tady nemůžeme postavit klášter. Zanedlouho sem spadne ohnivá koule a všechno zničí." Klášter tedy postavili na úbočí hory Hikosan a z perspektivy času se ukázalo, že to bylo spásonosné rozhodnutí. Když za 14 let nato došlo k atomovému útoku na Nagasaki, pilot shodil bombu na první objekt, který rozlišil – na zmíněnou katedrálu. Výbuch zničil vše v okruhu 1,6 kilometru od epicentra, přičemž v dalších částech města dovršili zkázu požáry. Je více než pozoruhodné, že dřevěné budovy kláštera, který dal postavit páter Kolbe, přešli jen o okenní tabule...

Jak je možné, že páter Kolbe předpověděl bombový útok na zmíněném místě? Připomeňme, že výběr cíle náletu byl do poslední chvíle nejistý. O všem rozhodli povětrnostní podmínky. Primárním cílem náletu mělo být totiž město Kokura. Když se Američané nakonec rozhodli pro Nagasaki, mraky zakryly Centrum, takže bomba byla shozena přibližně 3 kilometry od plánovaného terče útoku čili na předměstí, téměř přesně na místo, na kterém chtěli Kolbeho společníci 14 let předtím postavit klášter. Pravděpodobnost, že bomba spadne právě na toto místo, však byla v té době velmi malá: Jak mohl páter Kolbe předpovídat úder "ohnivé koule", která všechno zničí? Vždyť první úspěšný pokus se štěpením jádra atomu se uskutečnil až v roce 1938, čili osm let po prorockém výroku svatého Maxmiliána.

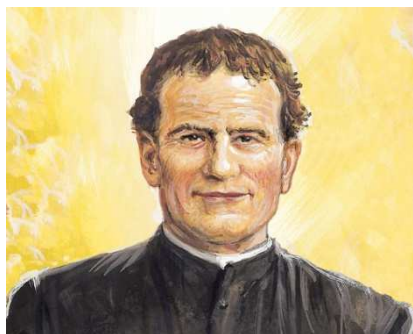
Když páter Kolbe přijel do Japonska, přivezl s sebou sochu Neposkvrněné a, jak bylo jeho zvykem, nikdy nepouštěl růženec z ruky. Modlil se ho často v průběhu dne, a to ve velké soustředěnosti a se zjevnou radostí. Svědci potvrdili, že dokonce i když se s někým mluvil, přesouval pod hábitem mezi prsty zrnka růžence. Právě Neposkvrněná, kterou tak velmi miloval a se kterou se spojoval prostřednictvím růžence, mu dala nahlédnout do budoucnosti... Když páter Maximilián odcházel modlit se, brával do ruky růženec a říkával: "Jdu střílet do satana!"

Velká síla jednoho Zdrávasu

O tom, jak velkou a zázračnou moc má zbožně vyslovená jediná modlitba *Zdrávas, Maria*, svědčí slova svatého Jana Maria Vianneye, který řekl, že "jeden zbožně pomodlený Zdrávas zatřese celým peklem"! Svatý Ludvík Marie Grignon z Montfortu zas napsal: "Zdrávas Maria, které odříkáváme dobře, čili pozorně, zbožně a s pokorou, je podle svědectví svatých nepřítelem satana, kterého nutí k útěku, je kladivem, které ho drtí, je posvěcením duše, radostí andělů, zpěvem vyvolených, písní nového zákona, radostí Panny Marie a slávou Nejsvětější Trojice... Proto vás snažně prosím... modlete se každý den celý růženec, nakolik vám čas dovolí, a ve chvíli smrti budete žehnat den a hodinu, ve které jste mi uvěřili".

Účinnost růžence znal i svatý don Bosco, kterého Bůh osvěcoval prostřednictvím vidění, které mu dával během spánku. Zvláštní sen, který měl don Bosco

na vigílii svátku Nanebevzetí Panny Marie v roce 1862 mu ukázal, že růženec je mimořádně účinnou zbraní v boji proti Zlému. Svatý don Bosco byl ve snu vyveden na louku, na níž uviděl tlustého, osm metrů dlouhého hada. Kněz chtěl zpočátku utéci, ale Matka Boží ho zadržela a povzbudila k boji. Spolu vzali šňůru, roztáhly ji nad krkem obludy, udeřili jí do ní a nakonec ji uvázali plazu kolem šje

a zatáhli smyčku. Had sebou házel a svým mohutným tělem udeřil o zem, až se mu tělo začalo rozpadat na kusy. Tehdy Panna Maria vzala šňůru a schovala ji do skříňky. Když ji znovu otevřela, šňůra se uložila do tvaru slov "Zdrávas Maria". Tehdy nebeská Matka řekla, že had symbolizoval satana a šňůra modlitbu "Zdrávas Maria" nebo růženec, který je jejím rozvinutím. Svatý don Bosco pochopil, že růžencem lze přemoci a zničit všechny pekelné demony. Kněz Francesco Bamonte v knize *Boj Panny Marie a ďábla během exorcismů* popisuje své rozhovory s démony, kteří byli během exorcismu přinuceni říkat pravdu. Tak řekl jeden z nich: "Kdyby lidé věděli, že mají na dosah ruky takovou zbraň, seděl bych v pekle sám. Ale vy neposloucháte papeže, svaté ani proroky, ba ani své srdce. Vítězím nad vámi díky vaší hlouposti a pýše. Nebojím se vás. Ale bojím se růžence".

Když svatá Terezie z Avily po devíti měsících velkého utrpení zemřela, zjevila se ve snu se své spolusestře, které řekla, že teď, když ví, jak velké zásluhy jsou

za nábožné modlení se *Zdravas Maria*, ochotně by se vrátila na zem a znovu by vytrpěla celých devět měsíců, pokud by se mohla alespoň jednou zbožně pomodlit jediný Zdravas...

Modlitba – ztracený čas?

Pro mnohé lidi je modlitba ztrátou času. Navzdory tomu však Panna Maria vyzývá lidi, aby se modlili a postili, a tak jí pomohli zvítězit nad zlem a přinést světu pokoj. O tom, že nejde o prázdná slova, svědčí konkrétní fakta, tváří v tvář kterým se nedá mluvit jen o souhře okolností. Panna Maria nás v Medjugorii prosí o modlitbu takto: "Modlete se tolik, kolik jen můžete. Stále se modlete více: každý z vás by měl modlit alespoň čtyři hodiny denně, ale já vím, že mnoho lidí to nechápe, protože myslí jen na práci." V Boží ekonomii není čas věnovaný modlitbě ztracen. Právě naopak, svatá Terezie z Avily napsala, že právě čas, který nevěnujeme modlitbě, je ztracen. Modlitba je a má být středem našeho života a nejdůležitější chvílí každého dne. Svatý Alfons Maria de Liguori se před každou činností, stejně i po ní modlil Zdravas Maria a jiným doporučoval totéž. Řekl: "Úspěšné jsou ty skutky, které jsou dvakrát obalené do modlitby Zdravas, Maria."

Pokud si najdeme čas na modlitbu, Pán nám udělí milost, pomocí které si najdeme čas na všechny své povinnosti, pokud jsou v souladu s Boží vůlí. Zanechme to, co není potřeba, co je zbytečné a bezbožné, a najděme si čas na to, co je Boží: na modlitbu, práci a odpočinek. Pán ve své moci totiž může zařídit, že během jediné hodiny uděláme práci, kterou bychom bez modlitby nezvládli ani za celý den! Potvrzují to mimo jiné i zázračné události ze života svaté Faustiny, která byla z lidského hlediska slabou a nemocnou ženou, ale i přesto nejednou – pomocí Boží milosti – dokázala v krátkém čase udělat práci, která by si normálně vyžadovala více času a úsilí několika sester! Staré pořekadlo říká: "Když je Bůh na prvním místě, vše ostatní je na správném místě."

Během svých mystických setkání s Ježíšem Alice Lenczewska slyšela i takováto slova: "Setkání se mnou

je nejdůležitější chvílí tvého dne, která má předcházet všechno ostatní. Takto budeš mít čas a v srdci pokoj... Vše je ovocem modlitby. Jaká je modlitba, takový je život. Takový je stav tvé duše a těla, takové jsou tvé skutky... Vše, co

děláš svým srdcem, myslí nebo rukama, se musí začínat modlitbou, končit modlitbou a být ponořené v modlitbě, pokud to má mít smysl a hodnotu... Kolik jsi ode mě přijala během modlitby, tolik můžeš dát druhým z toho, co je hodné dávání." Pokud se člověk nemodlí, "odděluje se od zdroje své existence a zmítá jím jeho vlastní nitro, jiní lidé, a především zlé duchovní síly... Nepouštěj z rukou růženec a adoruj mě v Nejsvětější svátosti. Pokud cítíš, že přicházejí satanovým útoky, když tě zaplavuje temnota a v duši cítíš útlak, hned se pomodli Pod ochranu tvou, protože je to exorcismus... Vše začínej modlitbou a nebudeš mít problémy s časem" (*Cesta dozrávání, ZAEX 2017*).

Snažme se tedy, aby modlitba – dle našeho povolání – vyplňovala čas, který nám je na zemi daný. Panna Maria nás prosí, abychom si každý den vyhradili stálý čas na modlitbu. Nejlepší by však bylo, kdybychom poslouchali hlas Ducha Svátého, který v nás přebývá a modlí se v nás, a ve sjednocení s ním ustavičně chválili Boha Otce nezávisle na práci, kterou konáme. Jde o to, aby modlitba pronikla všechen náš čas, celý náš život, abychom Boha chválili svou prací a svými skutky v každém povolání a zaměstnání. Práce, kterou děláme s láskou, se totiž mění na modlitbu. Přesto však je třeba, abychom si uprostřed svých každodenních povinností vyhradili stálý čas na růženec, Korunku k Božímu milosrdenství, na adoraci Nejsvětější svátosti, čtení Písma a na mši svatou. Růženec je rozjímavá modlitba, během které doprovázíme Pannu Marii v tajemstvích jejího a Ježíšova života. Je to modlitba srdce, setrávání ve vnitřní kontemplaci vtěleného Slova. Ke každodenní vytrvalé modlitbě růžence nás mohou povzbudit i příklady mnoha velkých svatých. Svätý Jan Pavel II. se každý den modlil všechny čtyři části růžence a dodával ještě pátou část, která příslušela danému dni. Páter Pio se zas modlil až 30 růženců denně! Dva dny před svou smrtí tento svätý kapucín řekl: "Modlete se růžence, modlete se ho vždy, když můžete!"

Vítězství Neposkvrněné

Před 100 lety Panna Maria ve Fatimě poukázala na růženec jako na účinnou zbraň, která zachraňuje svět před zničením. Devětatřicet papežů v dějinách Církve, mezi nimi všichni nástupci svätého Petra v 20. a 21. století, podněcovali věřící k modlitbě posvátného růžence. O osudu světa se rozhoduje ve vztahu člověka s milosrdným Bohem, který čeká na naši modlitbu přimlvy. Jeden člověk, který se modlí, může ovlivnit osud světa. Tuto možnost nám dává milosrdný Bůh, který nám dal Pannu Marii jako orodovnici a růženec jako úžasný nástroj milostí. Svätý Jan Pavel II. v apoštolském listě Rosarium Virginis

Mariae napsal: "Církev této tradiční modlitbě vždy připisovala mimořádnou sílu a jeho společnému a vytrvalému odříkání svěřovala ty nejtěžší problémy.

V časech, kdy samotné křesťanství bylo v ohrožení, se síle růžence připisovalo odvrácení nebezpečí a naše růžencová Panna Maria byla oslavována jako

zprostředkovatelka záchrany. Dnes s radostí svěřuji síle této modlitby ... problém pokoje ve světě a otázku rodiny." A nakonec připomeňme prorocká slova Božího služebníka, polského primase Augusta Hlonda, která vyslovil den před svou smrtí: "Pokud přijde vítězství, bude to vítězství blahoslavené Panny Marie." Každý den svěřujeme Panně Marii a její Neposkvrněnému Srdci celý svůj život a všechny své záležitosti. Dělejme to i ve svých rodinách, v modlitebních společenstvích, tam, kde žijeme a pracujeme. Oblečme do ducha pokání a každý den se modleme růženec. Nevymodlíme pokoj pro svět, pokud nebude pokoj v nás. A to se může stát pouze skrze modlitbu. Modleme se zvláště za obrácení hříšníků, protože Boží Matka

nás o to vroucně prosí. Zázrak obrácení je největší zázrak – větší než záchrana dočasného života nebo uzdravení z nemoci, protože obrácení otevírá bránu věčného života. Prostřednictvím milosti obrácení Bůh křísí duši k novému životu, i kdyby už byla "jako rozkládající se mrtvola" (Deníček 1448). Modlitba růžence je zvláště účinná, pokud se ji modlíme společně v rodinách. Nosme růženec vždy u sebe jako znamení toho, že patříme Panně Marii, která nás chrání před nebezpečím duše i těla. Takto budeme chráněni před pokušeními, protože Zlý se vyhýbá všemu, co se spojuje s Pannou Marií. Vezměme tedy s odvahou růženec do ruky a prostřednictvím něj bojujme o duše, zachraňujeme sebe i svět!

(podle Milujte sa)

Individuální duchovní cvičení s Pannou Marií

Vždy, když jsem začínal modlitbu novény, mi Bůh uděloval milosti, o které jsem se ani neosměloval prosit, ba dokonce jsem ani netušil, že je potřebuji!

Růženec byl v mém životě vždy přítomen. Odjakživa jsem byl přesvědčen o velké síle této modlitby, ale nerad jsem se ji modlil. Odříkal jsem ji jen tehdy, když jsem měl potíže a potřeboval jsem zvláštní Boží milost – například před zkouškami. Významná změna nastala, když jsem se dozvěděl o pompejské nověně.

Před několika lety jsem prožíval těžké období. Všechno v mém osobním a pracovním životě se hroutilo. V téže době se člověk, který mi byl blízký, dostal do

špatné společnosti a náš kontakt se přerušil. Uvědomil jsem si, že jediné, co mohu udělat, je prosit Boha o milost pro něj, aby si svým nesprávným počínáním (tak se mi to jevilo) nezničil život. Požádal jsem tedy o odsloužení mše – nejsilnější modlitby na tento úmysl. Přesto mi však cosi ustavičně říkalo, abych se za zmíněného člověka modlil. Nevěděl jsem, jak jinak se mám modlit. Jednou, když jsem se toulal po městě, v myšlenkách jsem prosil Boha, aby tuto situaci vyřešil. Vtom jsem "jen tak náhodou" vešel do kostela, abych se krátce pomodlil, a na nástěnce jsem zahlédl plakát o pompejské nověně.

Její náročnost – tři části růžence během celých 54 dní – mě odradila. Zdálo se mi to příliš. Jenže na druhé straně mě cosi nabádalo, abych to zkusil na úmysl zmíněného člověka. Později jsem si o této nověně a o její síle přečetl více na internetu. Začal jsem se ji tedy modlit s důvěrou, že Panna Maria zasáhne.

Během novény jsem prožíval různé situace. Občas jsem pochyboval, chvílemi se mi zdálo, že je to zbytečné omílání Zdravasů. Navzdory všemu jsem však vytrval do konce. V den, kdy jsem začínal děkovnou část, se na facebookovém profilu člověka, za kterého jsem se modlil, objevila slova: "Čas na očištění..."

Nevěděl jsem, co to znamená. Doufal jsem však, že je to projev zásahu Panny Marie.

Po jisté době od ukončení novény jsem prostřednictvím internetu komunikoval se zmíněným člověkem, který na mou otázku: "Co máš nového?" Odepsal slovy, která přesně odpovídala úmyslu novény. Velmi mě to překvapilo. Avšak ještě víc mě překvapilo, když jsem se podíval do kalendáře a zjistil jsem, že byl svátek Panny Marie Růžencové!

Panna Maria mě vyslyšela, a kromě vyslyšení úmyslu novény mi udělila mnoho jiných milostí. Jsem jí velmi vděčný a z vlastní zkušenosti vím, že tato růžencová novéna je "účinná". Od té doby jsem se jí modlil ještě několikrát. Vždycky jsem byl vyslyšen, ačkoli někdy se to nedělo okamžitě, avšak nejdnou dost překvapivě.

V této novéně je však ještě něco víc. Ten, kdo se jí modlí, dostává hodně milostí, nezávislých na úmyslu, za který se modlí. Je to duchovní "nakopnutí" ... Období, když jsem se jí modlil, bylo pro mě časem individuálních duchovních cvičení. Vždy, když jsem se jí modlil, mi Bůh uděloval milosti, o které jsem se ani neosměloval prosit, ba dokonce jsem ani netušil, že je potřebuji! Bůh mi prostřednictvím Panny Marie pomáhá bojovat proti slabostem – vím, že je to velká milost. Růženec mi zároveň otevřel cestu k osobnějším vztahům s Bohem. Předtím jsem Boha považoval za vzdáleného, přebývajícího kdesi v nebi nebo v kostele, za mystickou a přísnou bytost. Zato dnes vím, že je blízký, konkrétní a reálně působí v mém životě, pokud mu to dovolím a prosím o jeho pomoc.

(podle Milujte sa)

Jak se modlit pompejskou novénu?

Pompejská novéna trvá 54 dní. Každý den se modlíme tři části svatého růžence (radostný, bolestný a slavný). Je možné se modlit také část čtvrtou, s tajemstvími světla. Před začátkem každé z tří částí růžence uvedeme nejdříve úmysl (jenom jeden) a poté řekneme:

„Ten růženec se modlím na Tvou počest, Královno svatého růžence.“

Během prvních 27 dnů se modlíme prosebnou část pompejské novény a denně po skončení každé části růžence pronášíme následující modlitbu:

„Pamatuj, ó milosrdná Panno Růžencová z Pompejí, že ještě nikdy nebylo slýcháno, aby kdokoliv z Tvých ctitelů, který Tě s Tvým růžencem prosí o pomoc, byl Tebou opuštěn. Ach, nepohrdej mou prosbou, ó Matko Věčného Slova, ale

skrze svůj svatý růženec a skrze zalíbení, které prokazuješ své svatyni v Pompejích, mě milostivě vyslyš. Amen.“

Dalších 27 dní se modlíme děkovnou část pompejské novény a denně, po skončení každé z tří částí růžence, pronášíme následující modlitbu:

„Co Ti mohu dát, ó Královno plná lásky? Celý svůj život Ti zasvěcuji. Jak jen mi síly postačí, budu šířit úctu k Tobě, ó Panno svatého růžence z Pompejí, protože když jsem Tě vzýval o pomoc, navštívila mě Boží milost. Všude budu vyprávět o milosrdenství, které jsi mi prokázala. Nakolik budu moci, budu šířit nábožnou úctu ke svatému růženci. Všem budu ohlašovat, jakou dobrotu jsi mi prokázala, aby se i nehodní, tak jako já, hříšníci, s důvěrou na Tebe obraceli. Ó, kdyby celý svět věděl, jak jsi dobrá, jak lituješ trpící, všechna stvoření by se utíkala k Tobě. Amen.“

Nezávisle na závěrečných modlitbách každé ze tří částí růžence končíme po jejím pronesení povzdechnutím k Matce Boží:

„Královno svatého růžence, modli se za nás!“

Mystička fascinovaná Kristovým lidstvím

S jejím jménem se spojuje zázrak tzv. transverberace, tedy probodnutí srdce. V roce 1560 měla vidění pekla. Napsala díla jako Život, Cesta k dokonalosti, Nad Velepísní, Hrad v nitru a Vzdechy duše k Bohu. Reformátorka Karmelu a učitelka Církve sv. Terezie z Avily.

Postavy výrazných světců – k jakým patří i sv. Terezie z Avily – nám Bůh prostřednictvím Církve nestaví před oči proto, abychom obdivovali jejich dokonalost či výjimečnost, kterou se od nás liší a převyšují nás. Je to spíše proto, že jejich životní zkušenost nám může posloužit jako zrcadlo, ve kterém můžeme objevovat pravdy svého vlastního života a lépe porozumět naší vlastní cestě k Bohu.

Terezie se ve své autobiografii sama představuje jako ta, která od dětství zakouší zvláštní "žízeň" po Bohu; proto se vydává na cestu modlitby, na které postupně najde pramen, který jí žízeň utiší.

Ze svého otcovského domu si Terezie přinesla do kláštera obraz, na kterém byl výjev Samaritánky s Ježíšem u studny (Jan 4, 5-15). K obrazu patřil nápis: *Domine, da mihi aquam* – Pane, dej mi vodu. Terezie vyznává, že od útlého dětství často prosila Pána, aby jí dal tuto

vodu. Později ve své dětské touze vidí počátky svého povolání a říká, že "živou vodou" je kontemplativní modlitba. Vydává svědectví o tom, jak ji Bůh neúnavně vedl a lákal k sobě, aby se jí mohl navzdory všem jejím omylům a klopýtnutím zcela darovat. Celý proces Tereziina hledání lze vnímat jako pokračující "dialog u studny", v němž jde o nalezení "živé vody" v nejhlubším středu lidské duše. Díky svému dlouhému a bolestnému hledání se pak stává dobrou průvodkyní pro ty, kteří podobně jako ona touží vstoupit do důvěrnějšího vztahu s Bohem, který podle Tereziina svědectví přebývá v "nejhlubším nitru" duše. Kéž bychom se i my dali vtáhnout do podobného hledání.

Modlitba jako zvláštní přátelství

Pokud sv. Terezie ztotožňuje Ježíšem přislíbenou živou vodu s kontemplativní modlitbou, měli bychom se ptát, čím vlastně podle ní tato modlitba je a v čem spočívá. Autorka v knize *Život* popisuje modlitbu jako "časté přátelské stýkání se o samotě s tím, od kterého víme, že nás miluje" (Ž 8, 5). Světice ráda nazývá modlitbu přátelstvím, přičemž španělský výraz *amistad* (přátelství) je odvozen od slova *amar* (milovat). Terezie velmi toužila uvádět druhé do tohoto "zvláštního přátelství s Bohem". Mluví o modlitbě jako o "základu". Když plánovala svou reformu, chtěla, aby "základem všeho byla modlitba". Pro Terezii byla vnitřní modlitba dobrem, "nad které nemůže být v tomto životě žádná větší dobro".

Modlitba a život souvisejí

Terezie si zároveň jasně uvědomuje, že pokud chce učit modlitbě, musí učit životu, obojí spolu totiž podle její zkušenosti úzce souvisí. Když její sestry

v Klášteře sv. Josefa toužily po tom, aby je Terezie naučila kontemplaci, světice píše pro ně spis *Cesta dokonalosti*. S tématem kontemplace však dlouho otálí a pokládá za nezbytné nejprve v mnoha kapitolách mluvit o ctnostech. Tereziinu základní trojici ctností tvoří láska k lidem, se kterými žijeme, pokora a odpoutanost. Pokud je odpoutanost spojena s láskou k bližním a s pokorou, člověk přestává lpět na sobě samém a je svobodný po druhé.

Praktické rady o modlitbě

Tereziánská modlitba čerpá ze čtení Písma. "Vždycky jsem měla lásku k slovům evangelia a přiváděla mě k soustředění víc než nejlépe uspořádané knihy," píše sv. Terezie. Dialog přátelství se přetváří na vnitřní rozhovor s Kristem vníkaním do slov Mistra, rozjímáním o tajemstvích jeho života a zejména prožíváním jeho přítomnosti v Eucharistii.

Jako pomocné prostředky na soustředění světice připomíná i obraz nebo "knihu" přírody: "prospívalo mi dívat se na zemi nebo na vodu, květiny; tyto věci mi připomínaly Stvořitele, probouzely mne a sloužily mi jako kniha."

"Živou knihou" je pro ni sám Ježíš: Tuto knihu doporučuje svým prvním čtenářkám a vyzývá: "Protože jste samy, poříd'te si společnost, zpřítomňujte si samotného Pána," který je přítomen s "láskou a pokorou. Nevydávejte se na cestu bez tohoto dobrého přítele." Jednoduchý pohled myslí na Krista Terezie ráda nazývá zvykem: "Duše se může postavit před Krista a zvyknout si na něj, velmi se zamilovat do jeho svatého lidství, mít ho stále při sobě a mluvit s ním, prosit ho v souvislosti se svými potřebami a stěžovat si mu na své trápení, radovat se s ním ve svých útechách..."

Fascinace Kristovým lidstvím

Mystička se rázně rozchází s názory některých duchovních autorů, kteří nejprve učili rozjímat o Ježíši v jeho lidské přirozenosti, na vyšším stupni kontemplace však radili opustit Krista jako člověka a ponořit se už výhradně jen do jeho nepochopitelného božství. Terezie v určitém období tuto radu následovala, ale později toho lituje a prohlašuje, že to byla "zrada, špatná cesta". Svým sestřám říká, že se nesmíme odlučovat od našeho "dobra a léku, kterým je nejsvětější lidská přirozenost našeho Pána Ježíše Krista". "Skrze našeho Pána k nám

přicházejí všechna dobrodiní. On vás bude učit. Když budete hledět na jeho život, uvidíte nejlepší předlohu. Co víc chceme od takového dobrého přítele, který nás nenechá v trápeních a protivenstvích, jaké způsobují lidé světa? Blaze tomu, kdo ho bude opravdu milovat a mít ho stále při sobě." Terezie díky své zkušenosti hluboko chápala, že Kristova lidská přirozenost má pro náš duchovní život vždy ten nejzásadnější význam. "Nejsme andělé," říká v této souvislosti, nejsme bytostí čistě duchovní, ale lidé. Proto je náš duchovní život vždy připodobněním se Kristu v jeho lidství. Máme upínat pohled k "dobrému příteli Kristu" jako k člověku, vidět jeho "slabosti a námahu". Kristus přijal lidský úděl, skutečně přijal lidskou přirozenost s jejími omezeními, slabostí, bídou a utrpením. Právě díky této víře můžeme hlouběji rozumět vlastnímu životu, přijmout své lidství.

Hrad v nitru

Při rozjímavé modlitbě Terezie radí přebývat v Kristově společnosti nebo před Kristem. Na jiných místech upřesňuje, že v konečném důsledku jde o nalézání Krista v nás. K myšlence nalézání Boha ve svém nitru ji inspiroval sv. Augustin. Když Terezie vypráví o svých mystických zážitcích, při kterých vnímala Boha v sobě, nemluví o nich jen pro zajímavost, ale proto, aby nás inspirovala k rozjímání o pravdě, že Bůh je v našem nejhlubším nitru. Znamenitě to popsala ve svém vrcholném díle Hrad v nitru, který představuje alegorickým způsobem krásu a velikost lidské duše. V hradu je mnoho příbytků – tedy různých oblastí duchovního života, uspořádaných kolem nejvnitřnější komnaty, v níž je Bůh. Vstupní branou do hradu je vnitřní modlitba. Pro Terezii je modlitba životní cestou, základním postojem, odkrýváním toho, co je v člověku nejhlubší a nejhodnotnější – milující přítomnost Boha, který nás tiše zve a přitahuje k sobě jako k prameni života a lidské důstojnosti.

Modlitba Karmelu je modlitbou za Církev

Terezie touží sloužit, prospívat duším, pomáhat Ukřižovanému. Nejde jí tedy jen o klid kontemplace, ale o nasazení se ve prospěch Kristovy Církev. Své sestry upozorňuje: "K tomu slouží vnitřní modlitba, aby se rodily skutky." Skutky myslí celkový životní styl, který má být prosvětlený evangelní láskou. Podstata Karmelu spočívá ve službě Církvě modlitbou. Podporu modlitbou lze

chápat jako úlohu zástavníka na bojišti. Nebojuje bezprostředně, ale zástava, kterou zvedá, podpírá ducha bojujících. Terezie vnímá Církev jako jediné

Kristovo tělo, a proto si uvědomuje, do jaké propasti se řítí ti, kteří se dopouštějí zla. Zaplavuje ji smysl pro odpovědnost: "Myslela jsem si, že všechny špatnosti a bludy na světě jsou důsledkem mých hříchů." Tato spontánní reakce však nevede světici k malomyslnosti nebo nářku, ale k velkodušnosti a k ochotě obětovat se za Církev.

Terezie své sestry učila, že kontemplotovat znamená mít pohled upřený na celé tajemství Krista – na slavné vzkříšení a na bolestné utrpení, a to nejen na jeho časné utrpení, ale i na utrpení, které je nadále přítomné v Kristově těle, v Církvi. Církev a její drama, bolesti a problémy, konkrétní události a jednotlivé osoby nemají být jen součástí úmyslu, za který se třeba modlit, ale to všechno má pronikat rozhovor duše s Bohem. Sv. Terezie byla touto pravdou do takové míry proniknuta, že ještě krátce před smrtí s vděčností opakuje: "Jsem dcerou Církve." Její příklad nás přesvědčuje, že jsme všichni pozváni k osobnímu vztahu s Bohem ve společenství Církve. Život vnitřní modlitby není výsadou několika vyvolených, Bůh ho nabízí všem, co po něm touží.

(podle KN)

Učitel Církve – kdo a za co získá tento titul

Za učitele církve lze označit papeže a ekumenický koncil, ba i některé světce a světice. V současnosti v Církvi latinského i východního obřadu známe jedenatřicet mužů a čtyři ženy, kterým se tohoto ocenění dostalo.

Vážená redakce,

před šesti lety 7. října Benedikt XVI. prohlásil sv. Hildegardu z Bingen spolu se sv. Janem z Avily za učitele Církve. Zajímalo by mě, kolik je v církvi světců

s tímto titulem, kdo, kdy a za jaké zásluhy může udělit takovou poctu. Děkuji za odpověď.

Barbora

Milá Barboro,

titul učitel Církve je přiznán především papeži a ekumenickému (celocírkevnímu, všeobecnému) koncilu. Vzácně se tento čestný titul uděluje i světci či světici. Katolická církev určila několik podmínek, které musí být splněny, aby někoho tímto titulem poctila.

První podmínkou je pravověrnost učení v oblasti teologie a mystiky, obsaženého v jejich spisech, listech či kázáních. Duch Svatý, který kdysi mluvil skrze proroky, prostřednictvím darů moudrosti a znalosti nadále inspiruje ženy i muže, kteří hledají pravdu. Ukazuje jim původní cesty poznání a prohloubení Božího tajemství, člověka a světa. Moudrost podle Písma není teoretická a abstraktní učenost, ale spíše schopnost proměnit život na skutky.

Druhou podmínkou je, aby nauka učitele Církve byla v něčem výjimečná a originální. Výjimečnost učení je znamením, že milost Ducha uschoptila tohoto člověka porozumět Božímu zjevení a navázat inteligentní dialog se světem.

Třetí podmínkou je svatost života. Hluboké poznání tajemství víry církevním učitelem je dar, který odpovídá vášnivému hledání evangelní pravdy a moudrosti. Dosvědčují to vysokým stupněm svatosti svého života. Svatost a hluboká učenost přispívají k tomu, aby učitelé Církve neztratili svou aktuálnost ani dnes.

Samotný titul učitel či učitelka Církve po podrobném procesu zkoumání uděluje Kongregace pro nauku víry a následně jej potvrzuje papež. Po podpisu dekretu papežem se stanoví datum, kdy se toto prohlášení slavnostně zveřejní. Tak tomu bylo i 7. října, kdy Benedikt XVI. vyhlásil dva nové učitele Církve: řeholnici Hildegardu z Bingen a kněze Jana z Avily. Nejde však o neomylné rozhodnutí papeže ex cathedra, kterým by prohlásil, že spisy daného učitele Církve neobsahují žádné omyly.

Za dva tisíce let křesťanství bylo do seznamu učitelů Církve zapsaných 35 osobností, z toho 31 mužů a 4 ženy. Zpočátku do tohoto seznamu patřili pouze členové latinské církve. Jako první tam v roce 1298 zapsali svatého Ambrože, Augustina, Jeronýma a papeže Řehoře Velikého. V roce 1568 byli za učitele Církve prohlášeni svatí Atanáš, Bazil Velký, Jan Zlatoústý a Řehoř z Nazianzu, kteří byli součástí východních církevních tradic, a pak následovali další.

Připomeňme si alespoň poslední prohlášení: v roce 1970 Pavel VI. prohlásil za učitelky Církve první dvě ženy, sv. Terezii z Avily a sv. Kateřinu Sienskou. Sv. Jan Pavel II. prohlásil 19. října 1997 za učitelku Církve sv. Terezii z Lisieux, která je ve svých 24 letech ve společnosti učitelů Církve nejmladší.

Všichni tito světci nás mohou na cestě víry svou výjimečnou naukou obohacovat i dnes, neboť pro svou věrnost a blízkost evangeliu jsou vždy aktuální.

(podle KN)

Modlíme se svatý růženec

Modlitba růžence je velmi oblíbená pro její širokospektrální záběr poznání a tajemství naší víry. Způsob modlitby má své zásady, které však nejsou direktivního charakteru.

Vážená redakce,

vím, že při klasickém způsobu modlitby posvátného růžence se má odříkat deset Zdrávasů s tajemstvím. Někdy se před odříkáním deseti Zdrávasů rozjímá o tajemství a tehdy se u jednotlivých Zdrávasů nevyslovuje. Také v křesťanských médiích je nejednotnost. Jak to má být správně? Jde o modlitbu veřejnou, nikoli o soukromou.

Jan

Papež bl. Pavel VI. ve své apoštolské exhortaci *Marialis cultus* píše o modlitbě růžence: "Růženec se tedy opírá o evangelium ... proto je to naprosto kristologická modlitba. Vždyť nejvlastnější složka růžence – přímluvné opakování andělského pozdravení – Zdrávas, Maria – se proměňuje na neustálou chválu Kristovu. Neboť Ježíš, který se zmiňuje v každém Zdrávasu, je tentýž, kterého po pořádku předkládají jednotlivá tajemství jako Syna Božího a Syna Panny Marie."

V článku 49, se vysvětluje: "Růženec se skládá z kontemplance více tajemství spásy, v duchovním spojení s Marií, skládá se z Modlitby Páně a skládá se z litaniového věnce Zdrávasů, andělských pozdravení."

Blahoslavený papež Pavel VI. neříká nic o opakování vsuvky za jménem Ježíš. Proto se po Druhém vatikánském koncilu vžilo vyslovení tajemství na začátku Zdrávasu, aby nenastal stereotyp v modlitbě.

Pro širší vysvětlení nám může pomoci Direktorium o lidové zbožnosti a liturgii, které vydala Kongregace pro bohoslužbu a svátosti v roce 2001.

Zde je následující vodítko v článku 201. "Pro podporu kontemplance, a aby mysl byla v souladu s hlasem, již vícekrát navrhli duchovní pastýři a odborníci, aby se obnovilo používání vsuvky, která patří k dávno osvědčené růžencové struktuře. Nakonec nikdy ne úplně vymizelé. Vsuvka, která dobře harmonizuje s opakovací a meditativní povahou růžence, spočívá v příslušné větě, která následuje po jménu Ježíš a připomíná meditované tajemství. Korektní vsuvka, ustálená pro každý desátek, krátká a sladěná s písmem i liturgií, může být platnou pomocí pro meditativní modlitbu posvátného růžence."

V konečném důsledku Direktorium ke mši a liturgii hodin při úplných odpustcích určuje: "Pro získání odpustků se stanoví: 1. Stačí čtvrtina celého růžence, čili pět desátků, 2. K modlitbě je třeba přidat nábožné rozjímání o tajemstvích, 3. Při veřejné recitaci je třeba vyslovit tajemství podle zažitého zvyku." Ze zmíněných skutečností vyplývá, že Kongregace nenařizuje říkat v každém Zdrávasu tajemství, ale doporučuje to. Také nezakazuje říct tajemství meditace na začátku desátku. Proto si křesťané mohou vybrat jednu nebo druhou formu modlitby růžence. V tom spočívá variabilita modlitby růžence, její krása a přitažlivost.

(podle KN)

Pro zamilované

"Pokud chceš vědět, jakou máš hodnotu,
spočítej své přátele."

Jim Morrison

LETNÍ LÁSKY

Chlapci, pokuste se udržet na uzdě v úžasně nádherném létě. Já vím, že toto roční období vás přímo zve ke vzniku nečekaných lásek. Já vím, že strávit měsíc v neznámé oblasti bez přátel je nudné. Ale aspoň se pokuste nebýt jako námořníci (alespoň tak se to o nich říká...), kteří mají v každém přístavu jinou dívku! Nenechte se příliš unášet dech beroucími západy slunce, pohádkovými scenériemi a romantickými písněmi.

Proč byste to neměli dělat? Dobrá a rozumná otázka. Abych vám mohl stejně rozumně odpovědět, je třeba si připomenout čtyři důležité faktory.

První ... čas

Ne ten, který ukazují hodiny či odpočítává kalendář, ale čas srdce. Princ potká

svou milovanou, ale potřebuje čas, aby se ujistil, zda je to opravdu ta pravá. Totéž se děje i během prázdnin. Srdci stačí setina sekundy, aby objevilo spřízněnou duši, ale potřebuje čas, aby si ověřilo, zda byla jeho volba správná. Poeticky bychom mohli říci, že prázdniny jsou kouskem nebe spadlým na zem. A tak je třeba se o ně postarat. Dovolte

srdci, aby se svobodně vyjadřovalo, ale pamatujte, že velké lásky se téměř nikdy nerodí na plážích, jak o tom vyprávějí filmy!

Druhý ... přátelé

Během prázdnin obvykle vytváříme množství nových přátelství. Vytvářejí se obrovské party, ve kterých trávíme minimálně 15 hodin denně a bláznivě se

bavíme. Někdy si však začneme myslet, že pro intenzivnější a výlučnější přátelství je ideální trávit večery při měsíčním svitu. Omyl! Proč hledáte "něco víc" než přátelství? Pravděpodobně proto, že nehledáte v přátelství všechno bohatství, které by vám mohlo poskytnout. Buďte nároční k sobě, k lidem, které poznáte, k přátelství, které vás spojuje. Vydejte ze sebe vše a vytvořte hluboké přátelství. Nebudete zklamáni!

Třetí ... poznání

Kolikrát jsme během léta oslepeni. Nejen sluncem či africkým teplem, ale především úžasnými chlapci a dívkami, které vás přivádějí do vytržení: "Má přesně takové oči, jaké se mi líbí, má úžasné tělo..." Ve spolupráci s opáleností (jejich) a roztržitostí (vaší) tvoří fantazie dokonalé bytosti, kterým nedokážete odolat. A tak vznikají žhavé příběhy lásky, které mívají své vyvrcholení večer.

Odkryjte karty a buďte upřímní. Jak je možné za jeden večer či během 15-20 dní dostatečně poznat nějakého člověka do takové míry, abyste mu mohli přísahat věčnou lásku?

Čtvrtý ... doma

A pokud by vás, nedej bože, doma klidně čekal oficiální chlapec či dívka, protože jste mu přísahali věnost na věky? Co dělat? Zůstat věrní starým slibům a zapomenout na novou lásku nebo se držet nové a opustit starou? Nebo si je ponechat obě? Rozhodnutí je na vás, ale problém je mnohem složitější, než by se mohl zdát...

Co tedy?

A tak tedy doufejte, že vám náhoda dopřává potkat u moře či v horách člověka z vašeho města, se kterým byste mohli udržovat kontakt i během jiných ročních období!

Žerty stranou, je třeba si dávat pozor, abyste si nespletli sympatické, letní a zábavné přátelství s láskou v rozkvětu či možnými milostnými dobrodružstvími. Nehledejte za každou cenu "pár", aby se vám snad

nevysmáli, že pouze vy jste "single". Na budování vážných vztahů, založených na poznání, které by mohly přetrvat, máte k dispozici zbývajících deset měsíců roku. Budete si tak jisti, že vás nic neoslepí, že se nedáte oklamat modrýma očima či blondátou kšticí a budete se moci pustit do budování opravdového vztahu!

MINITEST – Zamilované léto

1. Blízko nás stanuje zajímavý typ:

- a) mohl by se stát přítelem
- b) jsem pro něj zajímavá?
- c) představím ho partě

2. Nespouští ze mě oči:

- a) už vím, že si spolu začneme
- b) chci nejprve zjistit, co je zač
- c) co když to tak dělá se všemi?!

3. V partě jsou všichni v párech:

- a) nevádí, mám raději hodně přátel
- b) i já si někoho najdu
- c) všichni se chtějí stát rychle velkými

4. Na konci léta mi bude smutno po:

- a) kráse míst, které jsem navštívil
- b) chlapani či dívce, které jsem musel opustit
- c) přátelích, které jsem poznal

BODOVÁNÍ

	1	2	3	4
a)	9	4	9	6
b)	4	9	4	4
c)	6	6	6	9

Od 16 do 22 bodů

Zdá se, že ses rozhodl strávit "milostné" prázdniny. Nezáleží na tom, zda příběh skončí, když nemůžeš dát druhému člověku ze sebe to nejlepší ... Co ti říct? Alespoň si sežeň kapesníky, abys mohl na konci příběhu plakat.

Od 23 do 30 bodů

Pokud by sis měl vybrat mezi partou a jedním chlapcem či dívkou, vybral by sis partu. A pokud se na obzoru objeví chlapec či dívka, nebráníš se tomu, ale není to pro tebe podstatné! Víš, že na velkou lásku máš čas!

Od 31 do 36 bodů

Upřednostňuješ trvalé a stabilní vztahy, které nejsou ovocem jen romantických večerů na břehu moře. Příběhy lásky, které zasahují celé srdce, mají pro tebe velkou hodnotu, a to je velmi dobré.

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

41.

STARÁME SE O ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

Učení víry

- Evangelium vitae je důležitým dokumentem Katolické církve.
- Jakýkoliv život je svatým darem od Boha, a proto jsme i my, Boží lid, obzvláště zodpovědní za péči o životní prostředí.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když vaše rodina recykluje domácí odpad.
- Pokud se v médiích vyskytnou případy ničení životního prostředí.
- Pokud spolu s dítětem nakupujete "ekologicky neškodné produkty".
- Na Den Země nebo během školních akcí, které propagují péči o životní prostředí.

V roce 1995 papež Jan Pavel II. vydal encykliku *Evangelium vitae*. Tento dokument se snaží o pozitivní přínos učení Katolické církve pro ochranu života

v jakékoliv formě. Papež Jan Pavel II. v něm konstatuje, že máme specifickou odpovědnost vůči životnímu prostředí, ve kterém žijeme, a také vůči všemu stvoření, které nám Bůh daroval.

Naše vláda na zemi není absolutní, vždy musí být podřízena Boží nadvládě. To vyžaduje, abychom spíš vyhledávali způsob, jak posloužit potřebám tohoto světa, než hledali možnosti, jak svět využít jen pro své vlastní cíle. Naše

současné rozhodnutí neovlivní pouze nás, ale i naše děti a život budoucích generací. Jak bys mohl dnes dokázat, že se staráš o svět a o vše, co v něm žije? Jak zneužíváme nebo nezodpovědně spravujeme světové zdroje a život, který se pomocí nich udržuje?

Začátek rozhovoru

Zeptej se syna nebo dcery, co by uměli udělat, aby ukázali svou odpovědnost a péči o životní prostředí. Řekni jim, co jsi ty v jejich věku pro to dělal nebo co bys chtěl udělat teď. Vyberte spolu nějakou věc, kterou byste vy dva nebo i celá rodina mohli tento měsíc udělat pro ochranu životního prostředí.

Jak se ptát

Společně si představte území s poloměrem asi kilometr od vašeho bydliště. Pak si vzpomeňte, jaká místa a věci se v této oblasti nacházejí a co by se dalo udělat pro jejich zlepšení, ozdravení a zkrášlení. Jsou tam nějaké parky, potůčky, stromořadí, které by bylo třeba upravit a pročistit? Není tam kus nevyužitého místa, kde by se dala udělat zahrada, vysazená trávou nebo typickými místními rostlinami? Začněte recyklovat něco, co jste ještě dosud nerecyklovali. Najděte něco, co zaujme představivost vašeho dítěte, ale nenuťte ho do něčeho, co nechce dělat.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Bůh předává stvoření člověku a stvoření se raduje: Gen 1,28-31 a Žl 96,11-13.

Co na toto téma říká Církev

Katolická teologie životního prostředí obsahuje tyto zásady:

Bůh stvořil všechno, co existuje, a vše, co stvořil Bůh, je dobré. Neexistuje nic, co by bylo špatným stvořením, a všechno, co existuje, musíme respektovat jako dar od Boha.

Svět a všechny jeho složky jsou "posvátné" - jsou pro nás znameními Boží moci a moudrosti a používáme je na vyjádření své úcty a chvály Bohu. Toto jim dodává smysl existence, a také i důvod respektovat je.

Člověk je součástí stvoření, nikoli jeho vedlejším produktem. Náš pozemský život je úzce propojen s dobrým stavem životního prostředí. Nemůžeme stát stranou jako diváci, musíme si uvědomit, že cokoliv se stane se životním prostředím, zasáhne i nás.

Člověk se však od ostatních Božích stvoření přece jen liší - má **rozum a svobodnou vůli**, což v tomto případě znamená, že je zodpovědný za zdravé životní prostředí. Odpovědnost se týká každého jednotlivce, ale i celé společnosti. Každý z nás má chránit přírodní zdroje a rozumně je užívat pouze podle potřeby. Ve společnosti by se měla dělat politická a ekonomická rozhodnutí, která životnímu prostředí neškodí, ale zlepšují ho.

Člověk má základní práva, ale v určitém smyslu je mají i zvířata, rostliny a složky přírody – země, voda, vzduch. S životním prostředím nemůžeme zacházet, jak se nám zachce.

Krátká modlitba s dítětem

Bůh nám daroval mnoho nádherných míst a stvoření, abychom se o ně starali. Poděkujeme mu za tento dar:

Bože, Stvořiteli, děkuji ti za nádherný svět,
který jsi stvořil.

Ukaž mi, jak se mám o něj starat
s láskou a moudrostí nyní,
ale i v budoucnosti.

Amen.

Co jsme prožili

Pouť v Horních Loučkách

Panno Maria, při nás stůj, vroucně Tě prosíme, za nás oroduj!"

Je krásná slunečná sobota 18. srpna. U kapličky se vše připravuje k zahájení poutní mše svaté ke slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Mši svatou celebrouje v 15:00 náš pan farář. K naší velké radosti mezi námi vítáme otce Pavla

Habrovce, koncebranta a zároveň zdejšího rodáka. Bohoslužbu doprovázejí hudebníci ze sousedního Slovenska.

Po mši svaté promlouvá k poutníkům starosta obce, pan Plevač, a zve všechny zúčastněné na pohoštění a taneční zábavu, při které

k tanci a poslechu vyhrává "slovenská kapela". Letos se v Horních Loučkách scházejí také rodáci. Šikovné hospodyňky nabízejí u kaple výborné koláče.

Upřímné poděkování patří oběma otcům Pavlům za vedení mše svaté a všem, kteří připravují takové slavnosti s láskou, trpělivostí a ochotou. To největší poděkování náleží Panně Marii za vždy podanou pomocnou ruku, mocné přímluvy, ochranu a mateřskou lásku.

Jana Jurná

Pouť v Boru

Mše svatá sloužená panem farářem P. Pavlem Křivým v Boru se konala v kapli zasvěcené Panně Marii v sobotu 18. srpna v 10 hodin. Mši doprovodily elektronické varhany, na které hrála p. A. Balášová a zpěv p. H. Bednářové. Mše svaté se zúčastnila necelá třicítka věřících nejen z Boru.

Po obřadu pozvala pana faráře na pohoštění paní Věra Šilhanová.

Zbyněk Holeček

Žehnání dopravních prostředků

V neděli 26. srpna ve 14:00 proběhlo u kostela sv. Jiří v Olší žehnání dopravních prostředků. Ti, kdo si chtěli vyprosít požehnání na cesty, přijeli se svým "miláčkem" i s rodinnými příslušníky, aby se účastnili krátkého obřadu. Nálepku sv. Kryštofa, patrona všech řidičů, obdrželo 32 šoférů.

Potom následovala "spanilá jízda" do Dolních Louček na faru, kde nám dva šikovní kluci "Ládínci" připravili výborného grilovaného beránka. Ten, kdo ochutnal, určitě mi dá za pravdu. A k dobrému masíčku samozřejmě patří dobré pivo. Tentokrát bylo uvažené speciální domácí, s názvem "farářovo světlé nefiltrované". Naše hospodyňky napekly spoustu dobrot, nechybělo víno z Moravy, a když se sejde skvělá parta lidí, o dobrou zábavu nikdy není nouze.

Za krásného počasí strávilo pod pergolou pěkné nedělní odpoledne 60 farníků. Pozvání mezi nás přijali přátelé z Podivína, nechyběli ani starosta a místostarosta obce.

A co říci na závěr? Akce pod vedením otce Pavla se opět vydařila. Ti, kdo si neudělali čas, mohou jen litovat. Kdo přišli, odcházeli nejen s plnými "bříšky", ale i s dobrou náladou, nezapomenutelnými zážitky a určitě budou rádi na tento den vzpomínat.

Upřímné díky a Pán Bůh zaplať všem, kteří se do této pěkné akce zapojili, Bohu díky za Jeho požehnání. Už nyní se těšíme na další setkání v pastoračním centru na faře.

Jana Jurná

Pouť v Újezdě

V sobotu 1. září jsme se probudili do deštivého rána. Po několika měsících sucha jsme byli vděční Pánu Bohu, že vyslyšel naše prosby a seslal déšť z nebe. Naše cesta vedla do malé vesničky Újezd u Tišnova. A důvod? Pouť ke sv. Jiljí, patronovi filiálního kostelíka i celé vesnice. Boží chrám byl k tomuto účelu krásně vyzdoben. V 10:30 otec Pavel sloužil mši svatou. Bohoslužbu doprovázel chrámový sbor u kostela sv. Martina v Dolních Loučkách.

Po mši svaté poděkoval starosta obce, pan Josef Pohanka, a pozval na pohoštění do prostor obecního úřadu.

I my všichni se připojujeme s velkými díky otci Pavlovi, chrámovému sboru a všem, kteří se každý rok starají o zdárný průběh poutní slavnosti.

"Sv. Jiljí, oroduj za nás!"

Jana Jurná

Pouť v Říkoníně

V sobotu 8. září jsme se shromáždili u kapličky v Říkoníně, abychom poutní mši svatou, slouženou otcem Pavlem v 16:00, uctili sv. Jiljího a zároveň si vyprosili Boží požehnání pro sebe i své blízké. Letos se říkonínští obyvatelé mohli pochlubit novým oltářem i ambonem, vyrobeným panem Davidem Hladíkem.

Za pěkného slunečného počasí prožili poutníci místní i z blízkého okolí krásné chvíle při setkání s Bohem a z tohoto posvátného místa si odnášeli spoustu nezapomenutelných duchovních zážitků. Po mši svaté byli všichni pohoštěni výbornými trubičkami od paní Hladíkové.

Upřímné díky otci Pavlovi za vedení mše svaté, panu Hladíkovi i všem organizátorům a účastníkům poutní slavnosti.

Jana Jurná

Pouť v Rojetíně

V sobotu 8. září v 10:00 se za hojně účasti farníků konala u kaple Narození

kaple Narození Panny Marie v Rojetíně poutní mše svatá, kterou sloužil náš pan farář otec Pavel. Na varhany zahrála paní Hálová z Níhova.

Místní obyvatelé se na tuto událost dlouho připravovali, kapli i okolí slavnostně upravili a vyzdobili. Přálo i počasí, byla nádherná slunná sobota.

Upřímné poděkování patří všem, kteří pomohli při přípravě slavnosti.

R. Mašek

Pouť do Žarošic

V sobotu 8 září, na tzv. Zlatou sobotu, se vydali farníci z farností Žďárec, Dolní Loučky, Rozsochy, Zvole a Strážek na pouť do Žarošic. Hlavní mši svatou, která začala v 18:00, celebrotvat kardinál Dominik Duka. Po ní následoval průvod s mariánskými sochami, jehož se zúčastnila děvčata v krojích, a svátostné požehnání.

Upřímné poděkování patří organizátorům pouti, dívkám, které se v krojích zapojily do slavnostního průvodu a také všem ostatním poutníkům (bez nichž by se autobus naplnit nepodařilo, a účast na tradiční pouti by tak byla ohrožena).

R. Mašek

Pohled do historie

V pohledu do historie žďářské farnosti pokračujeme rokem 1988. Žďářskou farnost spravoval excurrento P. Josef Soukop z Dolních Louček.

1988

V roce 1988 žádné mimořádné opravy, neboť po finančním vypjetí roku 1987 nastal značný útlum příjmů. Mnoho sil vzala příprava na biřmování, udílení svátosti nemocných společně a pod.

Svaté biřmování se konalo 19. 6. odpoledne ve 3 hodiny. Od ledna probíhala příprava, celkem 10krát po 2 hodinách, zvlášť pro Žďárec a zvlášť pro Dolní Loučky. Závěrem každý biřmovanec se musel podrobit ústní a písemné zkoušce. Společné zaopatřování po 3 nedělích přípravy.

V roce 1988 bylo mší sv. ve Žďárci 199, příprava na biřmování 20 hodin, v postní době křížová cesta 7x, zkoušky na biřmování 6 hodin, příprava dětí, vyučování náboženství 2 hodiny týdně.

Statistika 1988:

- křtů 6
- sňatků 2 (+1 v Dolních Loučkách)
- pohřbů 15
- dětí k 1. sv. přijímání 9
- biřmovanců 50
- sv. přijímán celkem 10.970
- zaopatřených společně 36, soukromě 8

Zpracoval: R. Mašek

Pověry ničící rodiny

Pokračujeme v našem povídání o pověrách, které považujeme možná za legraci, ale přesto jsou vyjádřením našeho odvrácení se od Boha.

Halloween

Nadšené děti převlečené za čarodějnice, piráty, démony, duchy a jiné příšery chodí od domu k domu a křičí: "Trick or Treat", což znamená: "Obdarujte nás, neboť vám něco vyvedeme". Ve školách se pořádají večírky, kde si říkají příběhy o duších, kostrách, čarodějnicích nebo podivných lidech a připravují si ozdobené tykve.

To je Halloween. Za jeho pozlátkem je historie ďábelského zla.

Historie Halloweenu

Halloween je náboženský, nikoliv však křesťanský den. Tom Sanguinet, bývalý nejvyšší kněz v keltské tradici Wicca (Witchcraft) řekl: "Moderní svátek, který

nazýváme Halloween, má svůj původ v úplňku měsíce, který je nejbližší 1. listopadu, který je novým rokem čarodějnic. Byl to čas, kdy se duchové (démoni) dostali na vrchol své moci a vraceli se na planetu Zemi. Halloween je čistě a absolutně špatné podstaty a není na něm nic, co by někdy mělo něco společného nebo přijatelné s Pánem Ježíšem." Halloween nejsou satanovy narozeniny. Satan byl stvořen v nebi a jmenoval se Lucifer. Byl nádherným stvořením,

kteřý hlídal Boží trůn. Vzbouřil se proti Bohu, a tak ho Stvořitel, Pán Ježíš Kristus, z nebe vyhodil. Stejně se vzbouřila asi třetina andělů, a byli vyhozeni s ním. Stali se démony. Satan je živý a velmi se snaží o to, aby zničil stvoření. Spolu se svými démony ví, že jejich čas je krátký. Bojí se Ježíše Krista, protože pro ně stvořil ohnivé jezero. A satan chce, aby byl každý uvržen do toho jezera

spolu s ním. Naneštěstí se mu daří mnoho lidí dostat. Je mistrem svodů a Halloween je jedním z jeho triků. Děti mají rádi Halloween, protože představuje spojení zábavy s napětím a sladkostmi. Ale nemají ani tušení, co je za touto oslavou. Pro satanisty a čarodějnice není Halloween zábavou. Je jejich největším svátkem. Jak se přibližujeme k druhému příchodu Pána Ježíše, satanismus bude narůstat. I lidské oběti! Halloween se rozvinul na Britských ostrovech druidy. 31. října byla noc teroru, který se jmenoval *Samhain*. Dávno před Kristem (minimálně 2 000 let) druidi v Británii, Irsku, Skotsku, Francii, Německu a v jiných keltských zemích oslavovali konec léta tím, že přinášely oběti Samhain. Keltové považovali 1. listopad za den smrti, protože padalo listí, začínalo se ochlazovat a klesaly teploty. Věřili, že Muck Olla, jejich bůh slunce, ztrácel sílu a Samhain, pán smrti, získával nad ním moc. Dále věřili, že 31. října Samhain shromáždil duchy všech, kteří zemřeli během předchozího roku. Během roku měli přebývat v tělech zvířat jako trest za špatné skutky. 31. října, na svátek Samhaina, měli dovoleno vrátit se do svých původních domovů, aby navštívili zijící lidi. Druidští kněží vedli lidi k ďábelským ceremoniím, ve kterých byly přinášeny oběti z koní, koček, černých ovcí, krav a lidí. Tyto oběti byly dány na spřežení a upálené k smrti. Je zcela jasné, že Halloween byl vždy oslavou smrti.

V tu noc chodili druidi z domu do domu a žádali dítě nebo pannu jako lidskou oběť (treat). Těm, kteří jim vyhověli, slibovali

úspěch. Jako dík za oběť nechal i před domem vyřezanou dýni s obličejem a zapálenou svíčkou vyrobenou z lidského tuku. Toto mělo ochránit všechny v domě v tu noc před démony smrti. Když nějaký nešťastník neuspokojil jejich požadavky, přišel čas na nepříjemné překvapení (trick). Na vchodové dveře byl nakreslený symbolický šestiúhelník. Té noci satan nebo jeho démoni někoho v domě zabili. Druidové obětovali děti. Věřili, že pouze "ovoce těla" nabídnuté satanovi je dostatečné za "hřích duše". Tatáž věc se děje i dnes, ale jiným způsobem. Musíme pochopit, že satan je jeden z nejmocnějších a nejinteligentnějších stvoření, které Bůh stvořil (Ezechiel 28, 12-15). Pokud si

myslíte, že neexistuje, tak s ním nebudete bojovat. Satanovou největší touhou je ublížit a zničit lidi. Děti, které jsou zmrzačené a zavražděné během Halloweenu, nejsou žádné náhody. Jsou to pečlivě naplánované oběti pro satana připravované těmi, kteří mu slouží a uctívají ho. Satan miluje Halloween, protože dělá zlo krásnějším a posouvá děti do jeho blízkosti. A jako odvěta je věšteství stále více rozšiřované mezi mladými lidmi. Bůh nenávidí Halloween a jeho špatný původ. Satanistické lidské oběti jsou urážkou Boží tváře.

Čarodějnice (věštkyně) přivolávají démonické moci, aby napadly ty nejmenší. Jejich mysl je ovlivněna touto temnou mocí. Hřích brání komukoliv, aby se dostal do nebe. Ale Bůh ve své dokonalé lásce připravil cestu. Poslal svého Syna Ježíše Krista, aby zemřel na našem místě a aby se v nebi za nás

přimlouval. Ježíš přišel na Zem, aby zničil moc satana. Šel na kříž a prolil svou drahocennou krev, aby očistil naše hříchy.

Tak získáváš jeho moc, která ti slouží k tomu, abys obstál proti satanovi, (1 Jan 3,8 a 1 Kor 15,3-4)

"Poddejte se tedy Bohu, ale vzepřete se ďáblu a uteče od vás." (Jak 4, 7) "Trick or Treat" ("Obdarujte nás, neboť vám něco vyvedeme") je tak novodobým uskutečňováním druidských praktik. Lidské oběti nahradily sladkosti, ale uspokojování nenasytých zlých duchů zůstalo. Ti, kteří nejsou obdarováni, totiž na odplatu vyvedou něco špatného. "Když dáte během Halloweenu sladkost, ve skutečnosti přinášíte oběť falešným bohům. Tím se účastníte na modloslužbě," říká bývalý velekněz Wicca Tom Sanguinet. I vyřezané dýně mají původ v těchto pohanských praktikách. V knize *Occult Conceit* autor říká: "Dýně se svíčkou je znamením, které slouží jako označení těch farem a domů, které sympatizují se satanisty a žádají o smilování, když se začne dít pohroma noci (trick or treat)." Světová knižní encyklopedie říká: "Na první pohled nevinná dýně se zapálenou svíčkou s vyřezanou tváří je původním symbolem zatracené duše." I oblečení souvisí s druidskými rituály smrti. Zatímco lidé a zvířata křičeli v agónii během upalování, pozorovatelé byli zahaleni v kostýmech vyrobených z kůží zvířat a hlav. Tančili, honili se a přeskakovali přes plameny ohně v naději,

že odeženou zlé duchy. Je zjevné, že Halloween je pohanský den zakořeněný v nejhorších pohanských rituálech a uctívání. Bible křesťanům přikazuje; "... a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je veřejně odsuzujte." (Ef 5,11) Halloween nemá nic společného s Kristem. Je to pohanský obětní den a Bible křesťany varuje: " Když pohani přinášejí nějakou oběť, že to obětují zlým duchům, a ne Bohu. A já nechci, abyste se přátelili se zlými duchy." (1 Kor 10,20) Halloween je ďábelský den!

Hrdinové Halloweenu

Nejstarší známá americká kresba čarodějnice je datována ještě z období před Kolumbem. Malby představují pohanské bohyně, které jsou nahé, na hlavě

mají vysoký klobouk a létají na koštěti. Kde najdete věšteství, tam je také nahota, nadpřirozené věci, obrovská nemoralnost a okultní praktiky. Podle Bible bylo věšteství a všechny praktiky okultismu hlavními přestupky, které byly trestané smrtí. V Novém zákoně (v Gal

5,20) je věšteství vyjmenované mezi věcmi, které se nemají vyskytovat mezi věřícími. Skutky apoštolské (Sk 19,18-19) popisují, jak se ti, kteří se stali křesťany, oddělili od všech okultních praktik a pálili veškerý okultní materiál, který měli. Populární biblický učitel Dr. John Mac Arthur to vyjadřuje jasně, když říká: "převlečení se za čarodějnici, ducha nebo čerta je nespojitelné s křesťanským svěděním. O co víc, mnohé oblečení Halloweenu je spjato s nejhoršími pohanskými ceremonii; obyčejně jsou zaměřeny na hříšné věci, jako jsou démoni, věšteství a pověry. "Většina hrdinů Halloweenu jsou špatné, pomatené nebo démonické povahy. To by nás nemělo překvapit. Ale je tu ještě něco jiného, co trápí mnohem více ...

Halloween ubližuje

Jedna učitelka požádala žáky ve čtvrtém ročníku, aby napsali, jak by nejraději oslavovali Halloween. Osmdesát procent 9letých dětí vyjádřilo přání "někoho zabít". Odkud získávají děti takové nápady? Odpověď je jednoduchá.

Halloween zdůrazňuje mrzačení, vraždy a krev. Dokonce tyto věci slaví!

Pravdou je, že miliony lidí a pravděpodobně i vaše děti budou vidět během každoročního Halloweenu množství televizních programů, videí, různých aktivit, které ho oslavují. Předtím, než si řeknete, že jim to neuškodí, možná byste mohli vzít v úvahu to, co zděšena matka našla v deníku svého dospívajícího syna. "Minulý rok jsem během Halloweenu

ukradl auto a pronásledoval jsem dítě, které jsem pak zabil pro ďábla. Tento rok plánuji udělat stejnou věc." Ten chlapec je nyní uvězněný.

Halloween ubližuje, protože je zaměřen na násilí.

Nevidíte ten paradox? Kdykoliv, když čteme o násilné vraždě, jsme užaslí. Ale když jde o Halloween, smějeme se, děláme žerty, nazýváme to zábavou a oslavujeme. Halloween, který je zaměřen na násilí, bourá zábrany, které mají děti vůči vraždám. Děti mají problém odlišit fantazii od skutečnosti. Další důvod, proč Halloween ubližuje ...

Halloween ubližuje, protože zdůrazňuje strach.

Našli jsme článek s nadpisem: Dům hrůzy pro zábavu. Mohl se stát noční můrou pro děti. Začínal takto: "Je to jen zábava, to víte. Ale pro malé dítě může být výlet v domě hrůzy, který je připraven na Halloween, noční můrou." Strach není žert. Strach je mocný a často ničí citění. Článek dále uváděl: "Dokonce ani ti nejpečlivější rodiče nemusí odhadnout reakce dětí. Když se dítě bojí, když je traumatizované a křičí, držte ho a utěšte ho. Dodejte mu psychické bezpečí." Otázka je, proč vystavovat děti takovým traumatizujícím vlivům. Neslouží k ničemu. Ve skutečnosti mohou vyústit do dlouhotrvajících citových problémů.

Halloween ubližuje, protože je zaměřen na okultní věci.

Dva nejběžnější způsoby, kterými jsou děti seznamované s okultismem, je rocková hudba a Halloween. Je tragické, že čím dál více dětí se s okultními

věcmi seznamuje přes své učitele v Státních školách (v Americe je Halloween jeden ze dvou svátků, během kterých mají ve škole volno; byl vybrán Halloween a Valentýn, protože nemají náboženské pozadí).

Alternativy

Stále větší množství lidí vidí nebezpečí, které je spojeno s oslavou Halloweenu. Křesťané se rozhodnou neoslavovat tento den, protože vědí, že se to nelíbí Pánu Ježíši Kristu. Moudří rodiče nahradí Halloween rodinnými aktivitami. Naplní tento čas společnými hrami, křesťanskými písněmi a křesťanskými filmy. Jiní využívají tento čas, aby rozdávali křesťanskou literaturu. Cokoliv se rozhodnete dělat, "nedejte se přemoci zlým, ale dobrým přemáhejte zlo!" (Řím 12, 21)

(příště Prosebné modlitby proti ničiteli)

Co nás čeká

Pouť v Moraveckých Pavlovicích

6. října bude v Moraveckých Pavlovicích v 10 hodin poutní mše svatá.

Hody v Olší

14. října bude v Olší v 8 hodin hodová mše svatá.

Páté evangelium

21.

Co prospěje člověku, když spasí svou duši, ale nepodaří se mu získat svět?

„Nebot' co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“

(Mt 16,26)

Vidíme, že Matoušův verš se od našeho radikálně liší. Nějaký roztržitý pisář pravděpodobně zaměnil slova „duše“ a „svět“, a tak nám v prvním evangeliu zanechal poučku, která je v naprostém rozporu s tím, co náš Pán opravdu zamýšlel.

Všimněme si také, že díky tomuto zlomku lze konečně s Kristovým učením sladit představu „odcizení“, která je sice marxistického původu, ale v současnosti tvoří páteř veškerého křesťanského myšlení.

Tato představa je nevyčteně přítomna i v kanonických evangeliích. „Odcizený“ je podle nich ten člověk, který byl stvořen, aby Boha poznával, miloval a jen jemu sloužil, avšak nestará se o nic jiného než o to, jak by dobyl svět. Je sice předurčen k věčnému životu, ale nechá se pohltit starostmi všedního dne. Kdyby rozjímal nad slovem Božím, pochopil by, kam směřuje svět a co je to Boží království. Ale jemu jde hlavně o to, aby mu neutekly zprávy v televizi a poslední číslo Katolického týdeníku.

Obdobně „odcizený“ je i křesťan, který není schopen plnit svůj úkol svědčit o nebeském království, „kde Kristus sedí po pravici Otcově“, má pocit, že se za svou víru musí stále omlouvat, a halí ji do nepřesvědčivé lásky k bližnímu nebo si ji plete s revolucí a násilím.

A „odcizený“ je i kněz, který nedokáže nadchnout pro Boží království své farníky nebo třeba jen dobře zorganizovat ministranty, a proto od svého poslání utíká k „otázkám základního významu“ a „problémům celosvětového dosahu“.

Velkým nedostatkem tohoto pojetí „odcizení“ je však to, že je až skandálně originální! Podle něj totiž prvotní příčinu lidského utrpení nelze hledat

v utlačovatelských strukturách, ale v tom, že člověk zapomněl na svůj poslední cíl: neví, proč vlastně žije, a proto ho stále ohrožuje zoufalství, jemuž se snaží ze všech sil vzdorovat.

Všem nám musí být zřejmé, že toto pojetí je nepřijatelné, neboť takové křesťanství by s dnes nejuznávanějšími filozofickými koncepcemi vůbec neladilo, nebo by jim přímo protiřečilo! Člověku, který by se ho za každou cenu držel, by současníci vůbec nerozuměli a dějiny by ho ignorovaly.

Páté evangelium nás prozřetelnostně vybízí k bdělosti: nenechme se rozptylovat obvyklými řečmi o spáse duše a o ráji. Opravdový křesťan ví, že jediným úkolem, k němuž je povolán, je dobýt svět. Ovládat ho přirozeně nechce, chce jen přinést všem spravedlnost, štěstí a blahobyť. A bude-li to možné, i dokonalou, konejšivou nevědomost, pokud jde o smysl života.

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

REVERENDFUN.COM COPYRIGHT BIBLE GATEWAY

Ještě jeden pokus o to nechat projít
velblouda uchem jehly.

TURISTIKA PRO DUŠI

Výstup na horu

Vydej se s námi na hory! Nemusíš si obouvat turistické boty. Stačí, když otevřeš srdce a Písmo svaté na páté kapitole Matoušova evangelia...

V životě Ježíše hráli velmi důležitou roli hory. Byly místem, kam se chodíval modlit. Písmo svaté říká, že Pán Ježíš vystoupil na horu, aby byl sám, aby se modlil. Na následujícím obrázku jsou čtyři hory, které byly v Ježíšově životě důležité.

Víš, jak se jmenovaly a co se na nich stalo?

Na hoře Blahoslavenství nám Pán Ježíš nabízí cestu ke štěstí.

Co myslíš, kdy jsou lidé šťastní?

Pán Ježíš nabízí návod na štěstí pro každého z nás.

Nabízí nám blahoslavenství.

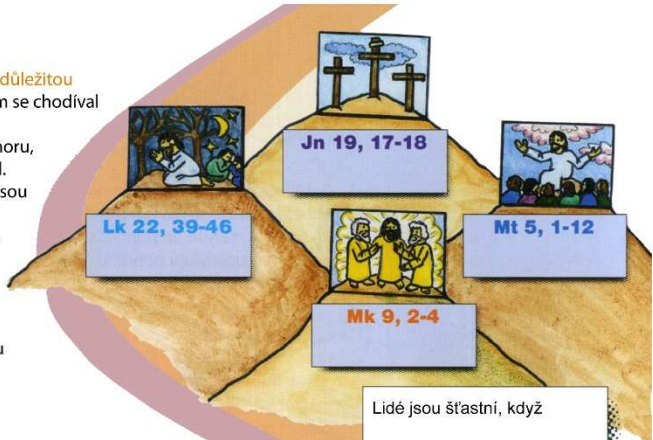
Víš, kolik jich je? A umíš je i vyjmenovat?

Určitě je každý šťastný, když dostane dárek.

Udělej i ty někoho šťastným.

Jak? Vyroj mu horu. Na silnější karton z krabice nakresli obrys hory.

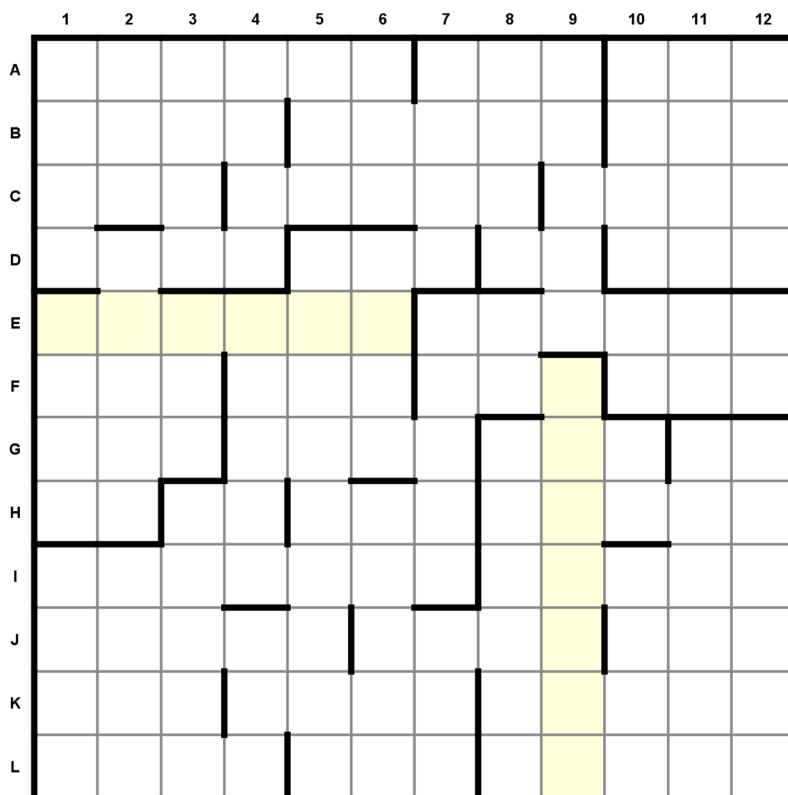
Potom ho s pomocí někoho dospělého vyřež. Vyřež i tři opěrky (dle nákresu). Horu oblep zelenými papírky, případně rozličnými přírodninami a zezadu přilep opěrky. Do svahu zasad špejle, na kterých budou usměvavé tváře, sluníčka, případně citáty o štěstí.

Lidé jsou šťastní, když

V křížovce najdete, jak se říkalo kdysi růženci.

Vodorovně

A. stlačovat, SPZ Opavy, slovensky otázka u sázky

B. přítok Dunaje, hromadit, čichový vjem

C. na jaké místo, utrhnout, francovka

D. šhubání, oko (básnický), italsky ano, tnout

E. *1. část tajenky*, klokotat

F. rezignovaný souhlas, starořímský (latinský) pozdrav, opak rubu, automotoklub (zkratka)

G. prostor za frontou, číslo nedělitelné dvěma, jednotka el. odporu, SPZ Ostravy

H. slovensky ir, značka mědi, státní poznávací značka, ukrajinská tesklivá lidová píseň

I. vytvářet kresbu, pramen

J. americká kovbojská podívaná, šedý, domácí Oliver

K. snad, léčky, vzdát poctu

L. jezeň, čín. jezero, olivově zelená barva

Svisle

1. český filozof a spisovatel (Josef), život, vápencová oblast
2. maďarsky otec, volán, angl. růžový
3. pádová otázka 3. pádu, duše boha v ugrofinské mytologii, lít přes cedník
4. spolek, část dolní končetiny v krajině kotníku, pobídka
5. plošná míra, určení daného jevu jevem jiným
6. teplá užitková voda (zkratka), plod ořechovníku, vyježděná cesta
7. nemoc rtu, vystoupit (na vrchol), římsky 3
8. hadry na výrobu vlny, zakvičení vepře, odezva
9. hvězda v souhvězdí Orla, **2. část tajenky**
10. náš herec, zkratka české armády, zkratka milimetru, vojenská jednotka
11. týkající se ptáka s dlouhýma nohama, název hlásky, druh květenství
12. naříkat, zkratka tenisového klubu, utajovati

Nápověda

MIKŠ, APA

REVERENDFUN.COM COPYRIGHT BIBLE GATEWAY

Noe věděl, že nebude další potopa,
ale jeho záchranářský reflex stále pracoval

Poslední slovo mají děti: Liturgie a svátosti II

„Co se stalo s tvou duší, když jsi byl pokřtěn?“

„Byla mokrá.“

„Děti, všimly jste si, co říkal ženich při svatební slibu nevěstě?“

„Budu ti věrný až po smrti.“

Katechetka probírá s dětmi části mše svaté:

„... a pak následuje svaté přijímání.“

„Co to je?“ ptá se jeden žák.

„To je, jak se vydávají ty žetony!“ pohotově mu poradí soused.

Po prvním svatém přijímání přišla Tereзка za panem kaplanem.

„Pane kaplane, to první svaté přijímání bylo tak krásné, mohla bych za rok jít zase k prvnímu svatému přijímání?“

Žákyně se připravuje na svátost smíření. Hříchy má pečlivě napsány na papírku. Vejde do zpovědnice, vytáhne papírek a čte: „1 chleba, 5 rohlíků, 1 máslo ...“

„Jaké hříchy jsme povinni vyznat a jak často jsme povinni přistoupit ke svátosti smíření?“

„Těžké hříchy, alespoň jedenkrát za rok a pořádně zapít vodou.“

„Při křtu polévají dítě kropenatou vodou.“

„Co udělá kněz s vínem, které přineseme v obětním průvodu?“

„Vypije ho.“

„Může se slavit svátost smíření po telefonu?“

Odpověď jednoho žáka: „To záleží na operátorovi.“

Jiná žákyně: „No, Oskar už tuhle službu má!“

„Kdo, děti, v neděli pracuje a nemusí, ten hřeší. Víte, kdo do práce v neděli jít musí a nemá hřích?“

„Pan farář!“

*(z knihy **Poslední slovo mají děti**)*